

Foc Mistuitor

Parfum de viață

sau Chin de Foc?

Deyan Delchev

Kevin J. Mullins

Foc Mistuitor

Parfum de viață din Flăcările Chinului?

Deyan Delchev
Kevin J. Mullins

Imprimat de

tatăliubirii.com

Mai 2020

Conținutul

Focul a venit de la Dumnezeu.....	5
Cuvântul și oglinda naturii	6
Relația dintre Om și Pământ.....	7
Potopul funcționează pe același principiu.....	9
Oglinda legii	12
Apocalipsa Crucii.....	16
Ascunderea feței lui Dumnezeu.....	16
Modelul divin al focului	26
Dragostea lui Dumnezeu - Parfum de viață sau de foc Chinuitor?.....	32
Caracterul glorios al lui Dumnezeu.....	39
Foc de la Dumnezeu?.....	45
Grade de pedeapsă.....	51

Focul a venit de la Dumnezeu

Pentru mulți oameni, descrierea judecății cu foc după mileniu este dovada finală irefutabilă că Dumnezeu ucide direct oamenii:

Și când cei o mie de ani vor expira, Satana va fi eliberat din închisoarea sa, și va ieși să înșele națiunile care sunt în cele patru colturi ale pământului, pe Gog și Magog, pentru a le aduna pentru a război: numărul lor fiind ca nisipul mării. Și ei s-au ridicat pe fata pământului, și au încunjurat tabăra sfinților și orașul preaiubit: și **foc a coborât de la Dumnezeu** din cer și i-a devorat. Și diavolul care i-a înșelat a fost aruncat în lacul de foc și pucioasă, unde sunt fiara și profetul fals, și va fi chinuit zi și noapte în vecii vecilor. *Apocalipsa 20:7-10*

Citirea superficială a Scripturii, în combinație cu un astfel de text dificil, nu numai că ar putea conduce cu ușurință pe cineva la ideea că Dumnezeu ucide, dar, de asemenea, și că iadul va dura pentru totdeauna, pentru că mai devreme în Apocalipsa găsim următoarea declarație cu privire la același eveniment:

Și fumul chinului lor se ridică pentru totdeauna din veci în veci: și ei nu au odihna nici zi, nici noapte, cei care se închină fiarei și imaginii Sale, și oricine primește semnul numelui Său. *Apocalipsa 14:11*

Numai atunci când toate scripturile pe un anumit subiect sunt în acord, putem fi siguri că teoria noastră este adevărul. Cea mai mare contradicție într-o interpretare care îl prezintă pe Dumnezeu ca executant direct al celor răi în lacul de foc este viața lui Isus Hristos. Hristos a venit să dezvăluie pe deplin caracterul Tatălui Său și când ne uităm la viața Sa pe pământ, putem ști cu siguranță cum este Dumnezeu:

Isus îi spune: "Am stat atât de mult timp cu tine, și totuși nu m-ai cunoscut, Filip? **cel care m-a văzut pe mine l-a văzut pe Tatăl;** și cum spui tu atunci, arata-ne pe Tatăl? *Ioan 14:9*

Te-am glorificat pe pământ: am terminat lucrarea pe care mi-ai dat-o să o fac... Eu ți-am făcut cunoscut numele oamenilor pe care mi i-ai dat afară din lume: ai tai au fost și tu mi-ai dat mie; și ei au ținut de cuvântul tău. *John 17:4, 6*

Când Hristos a fost aici pe pământ, el nu a ucis pe nimeni. Orice eveniment descris în Apocalipsa 20, acesta nu poate fi în contradicție cu revelația pe care Fiul lui Dumnezeu a dat-o Tatălui Său în timp ce El era pe pământ. Având în vedere acest lucru, vom examina factorii care contribuie la evenimentele din Apocalipsa 20:7-10, așa cum sunt explicate în biblie.

Cuvântul și oglinda naturii

Scripturile ne spun că Dumnezeu (1) a creat lumea prin Cuvântul Său, (2) El continuă să o susțină prin același Cuvânt și că (3) acest Cuvânt este singurul Său Fiu născut:

Prin **cuvântul Domnului** s-au făcut cerurile; și toate oștitoarea lor prin suflarea gurii Sale... Pentru el a vorbit, și a fost făcut; el a poruncit, și a luat ființă. *Psalms 33:6, 9*

La început **a** fost Cuvântul, și **Cuvântul** a fost cu Dumnezeu, și **Cuvântul** a fost Dumnezeu. Același lucru a fost la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute de **el**; și fără **el** nu a fost nici un lucru făcut care a fost făcut. ... și **Cuvântul a fost făcut trup, și a locuit printre noi**, (și am văzut slava Lui, slava ca de singurul născut din Tatăl), plin de har și adevăr. *Ioan 1:1-3, 14*

Care (Hristos) este imaginea Dumnezeului invizibil, primul născut din toată zidirea: Căci **prin El au fost create toate lucrurile**, care sunt în cer, și care sunt în pământ, vizibile și invizibile, fie că sunt tronuri, sau stăpâniri, sau principate, sau puteri: toate lucrurile au fost create de el, și pentru el: Și el este înainte de toate lucrurile, și prin el toate lucrurile **se țin**. *Colosieni 1:15-17*

Din moment ce toate lucrurile "se mențin" de fiul lui Dumnezeu, înseamnă

că fără funcționarea constantă a puterii Sale ar exista un haos total. Totul în lume este susținut de puterea lui Dumnezeu în Cuvântul Său - Domnul nostru Isus Hristos. Dar există un lucru care poate deranja ordinea susținută de această putere, și acel lucru este păcatul:

Și el a spus: "Ce ai făcut? glasul sângelui fratelui tău striga la mine din pământ. Și acum blestemat ești din pământ, care si-a deschis gura pentru a primi sângele fratelui tău din mâna ta; Când vei lucra pământ, **de acum înainte nu-ti va puterea ei**; un fugar și un vagabond vei fi pe pământ. *Geneza 4:10-123*

Țara este pustie de tot și prădă; căci Domnul a hotărât așa. Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere, căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! De aceea, mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt mistuiți locuitorii și nu mai rămâne decât un mic număr din ei. Isaia 24:3-6

Relația dintre Om și Pământ

Observați că blestemul care a venit de la uciderea fratelui său de către Cain incluzând și natura neînsuflită. Motivul pentru aceasta a fost pentru că Adam , ca și cap (având stăpânire) a creației pământeste, a fost într-o relație de model divin cu natura:

Și Dumnezeu a spus: "Să facem omul după chipul nostru, după asemănarea noastră: și **să-i** lăsăm să stăpânească peste peștii mării, și păsările cerului, și peste vite, și **peste tot pământul**, și peste fiecare creatura care mișună pe pământ... Dumnezeu i-a binecuvântat, și le-a spus: Fiți rodnici, înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l: și **stăpâniți peste** peștii mării, și peste păsările cerului și peste orice ființă vie care se mișcă pe pământ. *Geneza 1:26, 28*

După ce Adam a căzut, pământul și tot ce era în el au început să reflecte

răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu. Acest lucru explică fenomenele de rapacitate animală și ierburile otrăvitoare :

Adam i-a spus: "Pentru că tu ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul, din care ți-am poruncit, zicând: Să nu mănânci din el: **blestemat ești tu din cauza pământului**; în tristețe vei mânca din el toate zilele vieții tale; **Spini, de asemenea, și mărăcini îți va aduce** ; și vei mânca planta câmpului. *Geneza 03:17, 18*

În modelul divin pământul și totul de pe el este o oglindă a omului. Dumnezeu a făcut acest lucru pentru ca omul să poată privi evenimentele din natură și să recunoască faptul că ceva nu era în regulă în relația sa cu Dumnezeu și neprihănirea din cauza păcatului. Haosul în natură a fost o manifestare a haosului în psihicul omului, făcut astfel încât omul ar avea un ajutor vizual pentru a-l ajuta să recunoască existența problemei, și apoi a se pocăi (similar cu o durere în corpul nostru, atunci când ne doare știm ca ceva este în neregulă). Dacă omul ar fi în armonie cu Dumnezeu, Pământul ar reflecta, de asemenea, faptul acesta, în aducerea de roade bune. De aceea, când națiunile din jurul lui Israel au insistat să rămână în idolatria lor, au primit următoarea reflectare a propriei lor răzvrătire înapoi de pe pământul pe care trăiau:

Și **pământul este pângărit**: de aceea vizitez nedreptatea asupra ei, iar pământul **însuși vomită pe locuitorii ei...** Ca **pământul să nu te verse de asemenea, atunci când îl vei pângări, tot așa cum a vărsat națiunile** care au fost înaintea ta. *Levitic 18:25, 28*

Pământul dezvăluie, de asemenea, ceea ce a fost semănat pe el de către dușmanul lui Dumnezeu:

Deci slujitorii gospodarului au venit și i-au spus: Doamne, **nu ai semănat semințe bune în câmpul tău?** El le-a spus: "**Un dușman a făcut asta..** *Matei 13:27, 28*

Dușmanul în câmpul Domnului a fost Satana, care, după căderea primilor

noștri părinți, a pretins dreptul de proprietate asupra lumii noastre:

Acum a fost o zi când fiii lui Dumnezeu au venit să se prezinte înaintea Domnului, iar Satana a venit și el printre ei. Și Domnul i-a spus lui Satana: De unde vii tu? Apoi Satana i-a răspuns Domnului și i-a spus: "De la cutreierarea pământului, și de la mersul în sus și în jos pe el. *Iov 1:6, 7*

Și diavolul, luându-l (Isus) într-un munte înalt, i-a arătat toate împărățiile lumii într-o clipă. Și diavolul i-a spus: "**Toată această putere ți-o voi da ție și slava lor: căci aceasta mi-a fost data mie**; și ori cui vreau eu o voi da. Dacă, prin urmare, vei cădea și te vei închina mie, totul va fi al tău. *Luca 4:5-7*

În continuare, eu (Isus) nu voi vorbi prea mult cu voi: căci **prințul acestei lumi (Satana)** vine și nu are nimic în mine; *Ioan 14:30*

De aceea, din zilele căderii lui Adam, pământul reflectă caracterul de răzvrătire al lui Adam față de Dumnezeu prin influența noului său stăpân, Satana.

Potopul funcționează pe același principiu

Dacă nu ar fi fost harul lui Dumnezeu prin Hristos, Satana și-ar fi distrus toți supușii. Satana profită de oameni doar atunci când devin agenți ai filozofiei sale – păcatul. Astfel, în timpul dinaintea potopului, el s-a bucurat că umanitatea i-a reflectat caracterul. Oamenii s-au unit atât de mult și s-au afirmat în păcatele lor, încât acest lucru a dus la retragerea puterii de susținere a lui Dumnezeu în Hristos în întreaga lume:

Și Domnul a spus: "Spiritul Meu nu se va strădui întotdeauna cu omul, pentru că el este, de asemenea, trup: totuși, zilele sale vor fi o sută douăzeci de ani. *Geneza 6:3*

Oamenii dinaintea potopului au respins invitația milostivă a lui Dumnezeu prin Noe și au respins Spiritul stăruitor al lui Hristos. Dumnezeu a prezis că, în acest ritm de a merge mai adânc în păcat, după 120 de ani oamenii ar

crucifica complet pe Hristos în ei și, astfel, puterea de susținere a lui Dumnezeu în Hristos ar fi îndepărtată / crucificată și pământul ar fi permis să manifeste pe deplin caracterul căderii lor:

Si aceasta ei de bună voie sunt ignoranți de, că, **prin cuvântul lui Dumnezeu** au for cerurile vechi, și pământul stând în picioare din **apă** și în apă: Prin care lumea care a fost atunci, fiind inundată cu apă, a pierit: Dar cerurile și pământul, care sunt acum, **prin același cuvânt** sunt păzite și **păstrate, pentru foc împotriva zilei de judecată și pierzanie a oamenilor nelegiuți.**

2 Petru 3:5-7

Oamenii dinaintea potopului nu au recunoscut că puterea lui Hristos a fost cea care a adunat elementele lumii. Ei credeau că procesele naturii erau susținute de o putere inerentă conținută în natura însăși și, prin urmare, avertismentul lui Noe despre potopul care avea sa vina li s-a părut irațional. Cu toate acestea, Scriptura ne spune că puterea care susține totul este Hristos – Cuvântul viu al lui Dumnezeu. Aici Petru arată că *același proces care a dus la un potop de apă va duce, de asemenea, la un potop de foc după mileniu, și că primul a fost cauzat de răstignirea Cuvântului viu al lui Dumnezeu, astfel și acesta din urmă va fi cauzată de un proces similar.* Inimile oamenilor au fost complet întărite în respingerea lor totală a rugămintilor lui Hristos; răspunsul lor final la Duhul Său a fost să-l omoare. Evacuarea (înecare) Duhului lui Dumnezeu prin păcatele oamenilor care au trăit înainte de potop, a fost motivul pentru acel potop:

Ai marcat vechiul drum pe care oamenii răi l-au călcat? Care au fost tăiați înainte de vreme, **a căror fundație a fost revărsată cu un potop:** Care au spus lui Dumnezeu, **Pleacă de la noi:** și ce poate face Atotputernicul pentru ei? *Iov 22:15-17*

Acest lucru devine clar printr-o lectură atentă a Genezei 6:

Dumnezeu i-a spus lui Noe: "Sfârșitul oricărei fapturi este hotărât înaintea Mea; căci pământul este plin de violență prin ele; și, iată, îi voi **distruge** cu pământul. Fă-ți o arcă de lemn chiparos;

împarte-o în cămăruțe, și s-o tencuiești cu smoală înăuntru și dinafară. *Geneza 6:13, 14*

Dacă vom examina cuvântul "distruge" în ebraică de la *Concordanța lui Strong*, vom vedea că aceasta înseamnă:

H 7843: O rădăcină primitivă; să se descompună, adică (cauzal) ruina (la propriu sau la figurat) - aluat, aruncat, **corupt** (-er, lucru), distruge (-er, -uction), pierde, mar, pieri, deversa, spoiler, X cu totul, deșeuri (-r).

Același cuvânt este folosit în versetele de dinainte de treisprezece:

Pământul, de asemenea, a fost **corupt** [H7843] înaintea lui Dumnezeu, iar pământul a fost umplut cu violență. (12) Și Dumnezeu s-a uitat la pământ și, iată, a fost **corupt** [H7843]; căci toată carnea și-a corupt calea pe pământ. *Geneza 6:11-12*

Dacă aplicăm cuvântul distruge, pe care traducătorii l-au folosit pentru același cuvânt ebraic în Gen 6:13, atunci textul va fi după cum urmează:

Pământul, de asemenea, a fost **distrus** înaintea lui Dumnezeu, iar pământul a fost umplut cu violență. Și Dumnezeu s-a uitat la pământ și, iată, a fost **distrus**; căci orice făptură și-a distrus calea pe pământ. *Geneza 6:11-12*

Pământul însuși a fost spurcat de imoralitatea și violența oamenilor și, prin urmare, Dumnezeu a văzut că în faza sa finală pământul va exprima răzvrătirea omului. **Pământul nu a reacționat diferit de locuitorii săi păcătoși, răzbunând dușmanii săi**, deoarece în mod **natural "vomită locuitorii ei" și i-a distrus (vezi din nou, Levitic 18:25-28)**.

Acesta este motivul pentru care Isus, în zilele vieții Sale pământești, a spus mulțimii:

Și dacă cineva îmi aude cuvintele, și nu crede, **nu-l judec** pentru că nu am venit să judec lumea, ci să salvez lumea. Cel care mă respinge și nu primește cuvintele mele, are unul care îl judecă:

cuvântul pe care l-am spus, acesta îl va judeca în ultima zi..

Ioan 12:47, 48

Aici Isus Se separă de lucrarea de judecată care operează în Cuvântul Său pentru a arăta că Cuvântul Său, care "susține toate lucrurile" (evrei 1:3), este un arbitru independent și imparțial care reflectă ticăloșia oamenilor înapoi și îi pedepsește atunci când refuză să se pocăiască. Din acest motiv, când Hristos se întoarce a doua oară, El este reprezentat în felul următor:

Și am văzut cerul deschis, și iată un cal alb; și cel care stătea pe el a fost numit Credincios și Adevărat, și în neprihănire **El judecă și face dreptate**. Ochii lui erau ca o flacără de foc, și pe capul lui erau multe coroane; și avea un nume scris, pe care nici un om nu-l cunoștea, doar El însuși. Și el a fost îmbrăcat cu o haina înmuiată în sânge: și **numele său se numește Cuvântul lui Dumnezeu**. Și armatele care erau în cer l-au urmat pe cai albi, îmbrăcați în in subțire, alb și curat. Din **gura lui** ieșea o **sabie ascuțită, ca ,cu ea să lovească națiunile**: și el le va conduce cu un toiaș de fier: și va călca în picioare teascul mâniei aprinse a lui Dumnezeu Atotputernic ... *Apocalipsa 19:11-15*

Oglinda legii

Isus se întoarce ca reprezentant al caracterului Tatălui Său. Ca și Cuvânt viu al lui Dumnezeu, El întruchipează principiile legii iubirii lui Dumnezeu. Dar aceeași dragoste care lucrează în salvarea tuturor păcătoșilor care se căiesc, în același timp, se dovedește a fi o "savoare mortală" sau "parfum" în cei răi:

Acum, mulțumesc lui Dumnezeu, care ne face întotdeauna să triumfăm în Hristos, și face să manifeste **savoarea cunoașterii Sale** prin noi în fiecare loc. Căci noi suntem pentru Dumnezeu o dulce **savoare a lui Hristos, pentru cei care sunt mântuiți, și pentru cei care pier**: Pentru primii savoarea(parfumul)vieții către viață pentru al doilea **savoarea (parfumul) morții spre moarte**; Și cine este suficient pentru aceste lucruri? *2 Corinteni 2:14-16*

Aceeași dragoste a lui Dumnezeu care este dătătoare de viață pentru cei dreți este mortală pentru cei răi. Dragostea nu-și schimbă calitățile;; este aceeași savoare pentru cele două clase de oameni, dar impactul său depinde la ce fel de persoană este revelată. Acest proces este explicat prin faptul că atunci când cei răi îl văd pe Dumnezeu așa cum este El – Dragoste absolut altruista- în lumina acestei prezențe păcatele lor se arată în enormitatea lor reală;; auto-înșelăciunea lor este eliminată de lumina pură a adevărului și, astfel, rezultatele mortale ale păcatului cad asupra lor, confirmând că "plata păcatului este moartea" (Rom 6:23). Dacă Dumnezeu a fost sursa acelei morți, atunci versetul ar fi trebuit să spună că plata lui Dumnezeu pentru păcat este moartea. Dar Dumnezeu nu este sursa morții. Prin urmare, permițând păcatului să-i ardă pe cei răi, moartea însăși încetează să mai existe:

Și moartea și iadul au fost aruncate în lacul de foc. Aceasta este a doua moarte. *Apocalipsa 20:14*

Dacă Dumnezeu este călăul direct al acestei judecăți, atunci moartea va fi immortalizată în Dumnezeu. Cu toate acestea, știm că în Tatăl nostru ceresc nu există nici un fel de întuneric:

Fiecare dar bun și fiecare dar perfect este de sus, și vine în jos de la Tatăl luminilor, cu care nu este nici o variabilitate, nici umbra de mutare. *Iacov1:17*

Acesta este mesajul pe care l-am auzit de El și vă declarăm vouă că Dumnezeu este lumină, iar în El nu este **întuneric deloc.** / *Ioan1:5*

De ce este atât de dificil pentru oameni să înțeleagă modul în care creația răspunde / reacționează la păcat, prin urmare, înțelegând pe Dumnezeu ca pe un distrugător? Este pentru că noi înșine suntem, fără mintea lui Hristos, mici distrugătoare, făcute după chipul tatălui nostru carnal Satana, care este distrugătorul (John 8:44, Apoc. 9:11). Ne uităm la lege și la dătătorul de lege și ne vedem propria față ca într-o oglindă:

Căci dacă cineva este un ascultător al cuvântului, și nu un împlinitor, el este ca un om care-și privește fața naturală într-o oglindă ... *Iacov 1:23*

În ceea ce privește proprietatea reflectorizantă a legii, există multe exemple oferite în Scriptură. Isus a permis dezvoltarea unui astfel de proces, când ucenicii Săi au ținut în ei însuși păcatul național al intoleranței rasiale:

Apoi Isus s-a dus de acolo și a plecat pe coastele Tirului și Sidonului. Și iată, o femeie din Canaan a ieșit din acelea locuri și i-a strigat, zicând: Ai milă de mine, Doamne, fiul lui David; Fiica mea suferă cumplit cu un diavol. **Dar el nu i-a răspuns nici un cuvânt.** Și ucenicii săi au venit și l-au implorat, zicând: "**Trimite-o de aici; căci ea tot striga după noi.** Dar el a răspuns și a spus, **eu nu sunt trimis decât la oile pierdute din casa lui Israel.** Apoi a venit ea și i sa închinat, zicând: Doamne, ajută-mă. Dar el a răspuns și a spus, **Nu este bine să se ia pâinea copiilor, și să-o arunce la câini.** Și ea a spus: Adevărul, Doamne: totuși, câinii mănâncă din firimiturile care cad de pe masa stăpânilor lor. Apoi Isus i-a răspuns și i-a spus: **O femeie, mare este credința ta:** Face-ti-se după credința ta. Și fiica ei a fost făcută sănătoasă chiar din acea oră. *Matei 15:21-28*

În această situație, în calitatea Sa de Lege vie a lui Dumnezeu/Cuvântul lui Dumnezeu, Isus le-a reflectat intoleranța rasială a ucenicilor Săi pentru ca El să-i poată ajuta să-și vadă păcatul și, de asemenea, să testeze credința femeii din Sidon care trebuia să-și depășească propriile prejudecăți împotriva unui Mesia evreu. Putem vedea, în acest caz, legea nu a reflectat adevăratul caracter al lui Dumnezeu, ci mai degrabă gândurile păcătoase ale ucenicilor, deoarece ucenicii au auzit legea dar nu au îndeplinit legea:

Fiți , dar făuritori cuvântului, și nu numai ascultători, înșelându-vă pe voi înșivă. **Pentru că dacă cineva este un ascultător al cuvântului și nu un împlinitor, el este ca un om care i-si vede fața lui naturală într-o oglindă.** *Iacov 1:22, 23*

Un alt exemplu similar îl putem găsi în pilda lui Isus despre omul bogat și Lazăr:

Și s-a întâmplat că cerșetorul a murit și a fost purtat de îngeri în sânul lui Avraam: omul bogat de asemenea a murit și a fost îngropat; Și în iad își ridică ochii, fiind în chinuri, și îl vede pe Avraam departe, și pe Lazăr în sânul său. Și el a plâns și a spus: Părinte Avraam, ai milă de mine și trimite-l pe Lazăr, ca să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci sunt chinuit în flăcările acestea. *Luca 16:22-24*

În această pildă, Hristos întâlnește pe oamenii pe teren propriu. Cei mai mulți au crezut eroarea unei stări conștiente de existență între moarte și înviere, pe care Scriptura o neagă: "Căci cei vii știu că vor muri: dar morții nu știu nimic... *Eclesiastic 9:5*."

Căci mormântul nu te poate lăuda, moartea nu te poate sărbători: cei care coboară în groapă nu pot spera la adevărul tău. *Isaia 38:18*

De aceea, din cauza lipsei lor de înțelegere, Isus a înrămat pilda Sa pentru a insufla adevăruri importante prin opiniile lor preconceptuate ca prin o oglindă. Scopul acestui proces, în care legea reflectă gândirea păcătosului, este de a-l ajuta pe păcătos să-și vadă condiția sa reală – un diagnostic al relației sale adevărate cu Dumnezeu – de a-l conduce la pocăință, astfel încât să i se permită să primească harul salvator abundent al lui Dumnezeu:

Mai mult decât atât, legea a intrat, că infrațiunea să poată abunda. Dar acolo unde păcatul abundă, harul a abundat mult mai mult. *Romani 5:20*

Cu toate acestea, atunci când păcătoșii resping fiecare ocazie pe care Dumnezeu le-a dat-o și ei s-au identificat complet cu păcatele lor, atunci aceeași funcție reflectorizantă a legii va permite distrugerea prin păcatele lor:

Căci au urât cunoașterea și n-au ales frica Domnului: Ei nu iubit sfatul meu: ei au disprețuit toate mustrarea mea. **Prin urmare, ei vor mânca din fructele câinilor lor, și se vor sătura cu propriile lor sfaturi.** *Proverbe 1:29-31*

Apocalipsa Crucii

Pe cruce se vede că păcatul este într-adevăr moartea. Dumnezeu a declarat acest lucru de la bun început:

Dar din pomul cunoașterii binelui și răului, să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri cu siguranță. *Gen. 2:17*

Motivul pentru care Adam și Eva nu au murit imediat a fost pentru că Hristos a început să moară în locul lor ca "Mielul ucis de la întemeierea lumii". (Apoc. 13:8). De fapt, Hristos a suferit moartea asemănătoare crucii de la începutul păcatului:

În toată suferința lor, el a fost afectat, iar îngerul prezenței Sale i-a mântuit: în dragostea Sa și în mila Lui i-a mântuit; și **i-a sprijinit și i-a purtat în toate zilele de demult**. *Isaia 63:9*

Adam a îmbrățișat filosofia lui Satana, și care s-a manifestat în exterior prin consumul fructului pomului cunoașterii binelui și răului. Potrivit acestei filosofii false, Dumnezeu nu era cu adevărat preocupat de bunăstarea omului, iar darurile Sale au fost doar mijloacele prin care El i-a pus pe toți în împărăția Sa sub supunerea Sa:

Și șarpele i-a spus femeii: Nu veți muri cu siguranță: Căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el, atunci ochii voștri vor fi deschiși și veți fi ca niște dumnezei, știind binele și răul. *Geneza 3:4, 5*

Ascunderea feței lui Dumnezeu

Cu această gândire, Adam și soția sa au început să creadă că nu păcatul duce la moarte, ci mai degrabă că Dumnezeu îl ucide pe cel care încalcă legea Sa. Acest lucru explică reacția lor după căderea lor:

Și ei au auzit glasul Domnului Dumnezeu plinindu-se în grădină în răcoarea zilei: și **Adam și soția sa s-au ascuns de prezența Domnului Dumnezeu** printre copacii grădinii. *Gen 3:8*

Această gândire a rămas adânc în mintea tuturor descendenților lui Adam. Acum putem înțelege mai ușor de ce omul natural vede în moartea de pe Golgota un act direct al lui Dumnezeu:

El ne-a purtat suferințele și ne-a luat durerile asupra lui: **totuși I-am crezut lovit, pedepsit și smerit de Dumnezeu.** *Isaia 53:4*

Nu Dumnezeu, ci păcatul l-a ucis pe Isus pe cruce, ascunzând fața milostivă a Tatălui Său:

Și pe al nouălea ceas Isus a strigat cu voce tare, spunând, Eli, Eli, lama sabachthani? adică, Dumnezeule, Dumnezeule, de ce m-ai părăsit? *Matei 27:46*

Aici Isus vorbește din primele cuvinte ale Psalmului 22, care a prezis cu 1000 de ani mai devreme experiența Sa pe cruce. Mai departe, în acest Psalm vedem adevărul dacă Tatăl și-a ascuns fața de Fiul Său:

Căci el nu a disprețuit și nici nu a urât suferința celui afectat; **nici nu și-a ascuns fața de el;** dar când a strigat către el, a auzit. *Psalm 22:24*

Tatăl a fost acolo și a suferit cu Fiul Său, dar Isus nu a putut simți asta pentru că vina pentru păcatul lumii l-a înconjurat în întuneric.

Căci El (Tatăl) l-a făcut (Isus) **să fie păcat** pentru noi, care nu știa nici un păcat; pentru ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. *2 Corinteni 5:21*

Cine propriul său sine **a purtat păcatele noastre în propriul său corp** pe lemn, că noi, fiind morți fata de păcat, ar trebui să trăim pentru neprihănire: prin rănilor Lui ați fost vindecați. *1 Peter 02:24*

Dar îl vedem pe Isus... că el prin harul lui Dumnezeu să **guste moartea pentru fiecare om.** *Evrei 2:9*

Fața lui Dumnezeu pare să fie ascunsă de Fiul Său drag, pentru că în acel moment precis Hristos a fost Purtătorul Păcatului:

Dar nelegiuirile voastre pun un zid de separare între voi și Dumnezeu vostru, iar **păcatele voastre i-au ascuns fața de voi**, și-l împiedecă să vă asculte. *Isaia 59:2*

Dumnezeu nu a încetat să-L iubească pe Fiul Său. Dumnezeu este iubire și El nu-și schimbă nici persoana, nici caracterul:

... căci el a spus că nu te voi abandona niciodată și nici nu te voi părăsi. *Evrei 13:5*

Căci Domnul este bun; **mila lui este veșnică**; și adevărul său îndură pentru toate generațiile. *Psalm 100:5*

Numai din punctul de vedere al purtătorului de păcat nu se văd atributele milostive ale Tatălui nostru ceresc, deoarece filosofia păcatului le ascunde de El. Această stare de a fi deconectat de La Dumnezeu și lăsat la rezultatele păcatului este mânia lui Dumnezeu. Aceasta nu este nici un fel de schimbare de caracter din partea lui Dumnezeu, în cazul în care El încetează de la a arăta milă, deoarece răbdarea Sa s-a încheiat. Acesta este modul în care păcătosul îl vede pe Dumnezeu. Vedem cum Cain își exprimă această gândire după ce și-a ucis fratele:

Și Cain i-a spus Domnului: Pedeapsa Mea este mai mare decât pot suporta. (marginii: nedreptatea mea este mai mare decât că acesta poate fi iertată). *Geneza 4:13*

Notele de margine ale traducătorului arată că ebraica include ideea că Cain credea că vina lui era de neiertat. Acest gând este, de asemenea, tradus în Douay-Rheims 1899 American Edition, precum și traducerea lui Wycliffe:

Și Cain i-a spus Domnului: Nedreptatea mea este mai mare decât aceea ce aș putea merita iertare. *Geneza 4:13 (DRA)*

Și Cain i-a spus Domnului: Ticăloșia Mea este mai mult decât merit iertare (pentru); *Geneza 4:13 (Wycliffe)*

Adam Clarke spune acest lucru în comentariul său despre Geneza 4:13:

Cuvintele originale pot fi traduse, **“Este crima mea prea mare pentru a fi iertata?”** – cuvinte pe care putem presupune că le-a rostit în pragul disperării. Este cel mai probabil ca [cuvântul ebraic] *avon* să semnifice mai degrabă *crima* decât pedeapsa; în acest sens este folosită în Lev 26:41; Lev 26:43; 1 Sam 28:10; 2 Regi 7:9; și [cuvântul ebraic] *nasa* înseamnă să remit sau să ierte. **Prin urmare, citirea marginală este de preferat celei din text**.

Aceasta este gândirea păcatului. Prin astfel de înșelăciune păcatul ucide omul, folosind Legea lui Dumnezeu:

Și porunca, care a fost rânduită pentru viață, am găsit să ducă la moarte. Pentru ca **păcatul**, profitând de poruncă, **ma înșelat, și prin ea m-a ucis**. *Romani 7:10, 11*

Va avea tronul dreptății părășie cu tine, care **în rămezi răul printr-o lege??** *Psalom 94:20*

Toată greutatea păcatului, cu gândirea și înțelegerea teribil de rătăcitoare conectat cu aceasta, a apăsător pe Isus și i-a zdrobit sufletul, ascunzând astfel fața Tatălui Său drag:

O, Doamne, plâng în timpul zilei, dar tu nu auzi; și în sezonul de noapte, și nu sunt tăcut ... Dar eu sunt un vierme, și nu om; un reproș al oamenilor, și disprețuit de oameni. Toți cei care mă văd mă disprețuiesc: râd, și dau din cap spunând: El a avut încredere în Domnul că îl va elibera: lasă-l să-l elibereze, văzând că si-a găsit plăcerea în El... Sunt turnat ca apa, și toate oasele mele se despart: inima mea este ca ceara; mi se topește inima înlăuntru meu. Puterea mea este uscată ca lutul [bucată de ceramică]; și limba mea se lipește de ceru gurii; și tu m-ai adus în țărâna morții. Câini m-au încercuit: o ceata de nelegiuți mă înconjoară: au străpuns mâinile și picioarele mele ... ei si-au împărțit veșmintele

mele și au tras la sorti pentru cămașa mea. ¹²³⁴*Psalm 22:2, 6-8, 14-16, 18*

Abia când s-a întâmplat acest lucru, a devenit evident că rodul păcatului este "veți muri cu siguranță" (Gen 2:17). Nici un om nu a căzut vreodată în întunericul complet al morții finale cauzată de păcat înainte ca Isus s-o facă, și nici un om nu a căzut de când Isus a murit. Pentru oamenii care resping sacrificiul Său, ei vor înțelege sentimentul pe care Isus l-a simțit la sfârșitul celor 1000 de ani de la a doua înviere.

Nimeni nu a murit vreodată o astfel de moarte ca cea pe care Isus a murit, și, prin urmare, Scriptura îl numește "primul născut al morților" sau "primul născut din morți", în ciuda faptului că El nu a fost cronologic primul care a fost înviat din mormânt:

Și de la Isus Hristos, care este martorul credincios, și **primul născut din morți**... *Apoc. 1:5*

Și el este capul trupului, al bisericii: care este începutul, **primul născut din morți**; ca în toate lucrurile să poată avea întâietate. *Coloseni 1:18*

Scriptura arată că Dumnezeu nu socotește ca absolută moartea prin care au murit toți oamenii din istoria omenirii – este doar somn inconștient:

Și mulți dintre ei care **dorm în țărâna** pământului se vor trezi, **unii** la viața veșnică, iar **alții** la rușine și dispreț veșnic. *Daniel 12:2*

Chiar și cei nedreți sunt prezentați ca dormind, pentru că aceasta nu este moartea supremă. Declarațiile lui Isus cu privire la cei dreți adormiți sunt și mai puternice:

¹ Vezi Matt 27:28-31

² Vezi Matt 27:43

³ Vezi Jn 19:28

⁴ Vezi Matt 27:35

Dar, cu privire la învierea morților, nu ați citit ceea ce va fost spus de Dumnezeu, zicând: Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov? **Dumnezeu nu este Dumnezeul morților, ci al celor vii.** *Matei 22:31, 32*

Isus i-a spus: Eu sunt învierea și viața: cel care crede în Mine, deși era mort, totuși va trăi: **Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată..** Crezi asta? *Ioan 11*

Judecata

Tatăl nostru iubitor l-a dat pe Fiul Său prețios unei morți care vine din păcatele noastre – o moarte din care Fiul Său nu ar fi fost înviat niciodată, dacă El ar fi comis măcar un păcat. El a făcut acest lucru pentru ca noi să fim tratați așa cum merită Fiul Său, și anume să trăim veșnic. Cu toate acestea, pentru că Dumnezeu nu obligă pe nimeni să accepte moartea Fiului Său în locul nostru, va exista o moarte a doua:

Și am văzut **un mare tron alb**, și cel care stătea **pe el**, de la fața căruia pământul și cerul au fugit ; și nu a fost găsit loc pentru ei. Și **i-am văzut pe morți**– mici și mari, stând înaintea lui Dumnezeu; și cărțile au fost deschise: și o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieții: și **morții** au fost judecați din acele lucruri care au fost scrise în cărți, după faptele lor. Și marea a renunțat la **morții** care erau în ea; și moartea și iadul au eliberat morții care erau în ei: și ei au fost judecați **fiecare om după faptele lor. Și moartea și iadul au fost aruncate în lacul de foc.**
Aceasta este a doua moarte. *Apoc. 20:11-15*

Acest text se găsește imediat după descrierea focului care îi consumă pe cei răi, care este subiectul studiului nostru. El apare ca o explicație a acestor versete, pentru că repetă evenimentul într-un alt mod. Arată că judecata vine de la manifestarea caracterului Celui care stă pe marele tron alb. De asemenea, este important să reținem că cei care primesc judecata sunt numiți morți (chiar și după ce sunt înviați), și acest lucru este valabil pentru că ei sunt "morți în greșeli și păcate" (Efeseni. 2:1, 2, 5). Prin urmare, judecata lor este doar o manifestare a ceea ce li s-a întâmplat deja din punct de vedere spiritual. Moartea și iadul sunt, de asemenea, aruncate în lacul de foc, ceea ce înseamnă că judecata nu a putut fi executată direct de Dumnezeu, altfel în persoana Sa moartea ar fi imortalizată în loc de a fi aruncată în lacul de foc. La sfârșit, judecata asupra acestor oameni este rezultatul refuzului lor de a accepta moartea lui Hristos în numele lor. Aceasta înseamnă că moartea lui Hristos pe cruce este foarte asemănătoare cu moartea acestor oameni, deoarece ei mor mistuiți de păcatele lor:

Și el (preotul) va duce mai departe **vitulul afară din tabără, și-l va arde** așa a ars primul vițel: **este o jertfă de păcat** pentru congregație. *Levitic 4:21*

Pentru trupurile acelor fiare, al căror sânge este adus în sanctuar de către marele preot pentru păcat, sunt **arse afară din tabără**. De aceea Isus, de asemenea, că el sa poată sfinți poporul cu propriul său sânge, a suferit în **afara porții**. *Evrei 13:11, 12*

Fără sau în afara taberei înseamnă locul unde purtătorul păcatului nu poate vedea fața milostivă a Tatălui nostru:

Toate zilele în care ciurma va fi în **el va fi pângărit; el este necurat**: el va locui singur; **înafara taberei** va fi locuința lui. *Levitic 13:46*

Aduceți-l pe cel blestemat afară din tabără; și lăsați-i pe toți cei care l-au auzit să-și pună mâinile pe capul lui și lăsați toată congregația să-l pietruiască. *Levitic 24:14*

Isus vorbește despre acest loc în felul următor:

Și stăpânul său sa mâniat, și **l-au dat pe mina celor care torturau**, până când el ar trebui să plătească toata datoria. **La fel și Tatăl meu ceresc vă va face vouă**, dacă voi, din inimile voastre, nu-i veți ierta greșelile fraților voștri. *Matei 18:34, 35*

Și le va arunca într-un cuptor de foc: unde va fi jale și scrâșnirea dinților. *Matei 13:42*

Apoi **a spus regele slujitorilor, Legați-l de mâini și de picioare**, și și aruncați-l în întunericul de afară; unde va fi plânsul și **scrâșnirea din dinți**. *Matei 22:13*

Întunericul spiritual este starea în care păcătoșii devin atât de mult una cu filosofia păcatului încât nu mai sunt capabili să privească și să perceapă lumina din caracterul lui Dumnezeu. În fiecare caz în care Isus vorbește despre acest loc/ condiție, judecata este mediată prin altcineva: "torționarii" sau "slujitorii", "îi vor lega" și "îi vor arunca", ceea ce confirmă ideea că

Dumnezeu nu este călăul direct al sentinței la moarte; acest lucru se face **prin propriile lor păcate** înaintea feței prezenței Sale glorioase și iubitoare:

Răul îi va ucide pe cei răi și cei care-i urăsc pe cei dreپți vor fi dezolați. *Psalm 34:21*

Neprihănirea celui perfect îi va îndruma calea: dar **cei răi vor cădea prin propria lor ticăloșie**. Neprihănirea celor dreپți îi va elibera: dar **cei care încalcă legea vor fi prinși în propriile lor dorințe**. *Proverbe 11:5, 6*

Iată, el (cel rău) naște (este însărcinat) nedreptatea, și a conceput răul, și a adus minciuna. El a făcut o groapă, a săpat-o, și **este chiar el care cade în șanțul pe care l-a făcut**. **Răul lui se va întoarce pe capul lui**, iar relațiile sale violente vor coborî pe propriul său **creștet(cap)**. *Psalm 7:14-16*

Păgânii sunt scufundați în groapa pe **care au ei au făcut-o**: în plasa pe care au ascuns-o propriul lor picior este prins. Domnul este cunoscut prin judecata pe care o execută: **cei răi sunt prinși în lucrarea propriilor lor mâini**. *Psalm 9:15, 16*

Nu vă înșelați; Dumnezeu nu este batjocorit: pentru ca orice omul seamănă, aceea va culege. **Căci cel care seamănă pentru trupul său va culege din trup corupția**; dar cel care va semăna pentru Spirit din Spirit va culege viața veșnică. *Galateni 6:7, 8*

În lumina crucii putem înțelege că mânia lui Dumnezeu este foarte diferită de ceea ce cred mulți oameni:

Pentru gândurile mele nu sunt gândurile tale, nici nu sunt căile tale căile mele, spune Domnul. *Isaia 55:8*

Căci mânia omului nu lucrează în neprihănirea lui Dumnezeu. *Iacov 1:20*

Aici este o definiție biblică a mâniei lui Dumnezeu:

El le spune: "Este legal să facem bine în zilele de sabbat sau să facem rău?" pentru a salva viața, sau pentru a ucide? Dar și-au

păstrat pacea. Și când el a privit în jur la ei cu **furie**, fiind întristat **pentru duritatea inimilor lor**, el spune omului, Întinde-ti mâna .
Și el a întins-o: și mâna lui a fost restaurată întreaga ca si cealaltă.
Marcu 3:4, 5

Mânia lui Isus vine din durerea Sa din cauza înăspririi inimilor umane. Nu a fost o mânie care l-ar putea face să distrugă oamenii, pentru că aceasta ar încălca porunca a 6-a și ar fi mers împotriva caracterului Său. Mânia Sa a fost o durere care a venit din faptul că copiii Săi au permis păcatului să-i separe de El și, prin urmare, să-i priveze de binecuvântările Sale – ducând în cele din urmă la moartea lor, deoarece ei s-au tăiat de la sursa vieții. Următorul act al lui Isus nu a fost o crimă, ci vindecarea milostivă a omului cu mâna ofilită.

Deci, ce ne dezvăluie misterul crucii cu privire la modul în care cei răi vor muri după mileniu? Lucrul care l-a ucis pe Hristos nu a fost suferința Sa fizică din cauza cuielelor și a bătăii. Suferința sufletului său care a venit din vina lumii a fost mult mai mare decât durerea lui fizică:

Cu **siguranță, el ne-a purtat durerile și ne-a purtat necazurile...** Noi rătăceam cu toții ca niște oi; fiecare urmând-si propriul drum; și Domnul a pus asupra lui **nedreptatea noastră a tuturor**. El a fost **asuprit, și el a fost afectat**, dar el nu a deschis gura lui: ca un miel dus la taiere, și ca o oaie care tace înaintea celui ce o tunde , așa nu a deschis gura lui. *Isaia 53:4, 6, 7*

Și el (Isus) a luat cu el pe Petru și cei doi fii ai lui Zebedeu, și a început să fie întristat și foarte mâhnit. Apoi a spus către ei, **sufletul Meu (inima) este foarte trist, chiar până la moarte:** rămâneți aici și vegheați cu mine. *Matei 26:37, 38*

Moartea celor răi va fi foarte asemănătoare:

Pentru că și-au pregătit **inima ca un cuptor**, în timp ce ei stau în așteptare: toată noaptea mânia lor mocnește; dimineața arde ca un foc **aprins**. *Hosea 7:6*

Și vor fi semne în soare, și în lună, și în stele; și pe pământ suferința națiunilor, cu perplexitate; marea și vântul răcnesc; **Inimile oamenilor vor leșina de frică** în așteptarea acestor lucruri care vin pe pământ: pentru că puterile cerului vor fi zdruncinate. *Luca 21:25, 26*

Știm, de asemenea, că suferința fizică a lui Hristos a fost inspirată de Satana și nu de Dumnezeu. De fapt Satana a fost cel care a intrat în inima lui Iuda pentru a-L trăda pe Hristos. (*Luca 22:3-4; Ioan 13:21-27*). Satana este cel care "are **avut** puterea morții" (*Evrei2:14, ISV*); căci el este inițiatorul ei.

De fapt, în ceea ce privește ei fiind uciși de păcatele lor înainte de lumina legii sfinte a lui Dumnezeu, moartea lor este absolut identică cu cea a lui Hristos, care a fost primul care a murit de acest tip de moarte, astfel încât nimeni nu ar trebui să moară de ea - nu mai este un mister, rezultatul păcatului a fost acolo pentru toți pentru a vedea. Singura diferență dintre moartea lui Hristos și cea a celor răi este că Hristos este capabil să se țină în credință de mila Tatălui Său, crezând Psalmul 16:10-11, și, prin urmare, păcatul nu-L separă de Tatăl Său:

Pentru că nu-mi vei lăsa sufletul în iad, nici nu vei suferi pe Sfântul Tău ca să vadă putrezirea. Tu mi-ai făcut cunoscut căile vieții; mă vei face plin de bucurie cu chipul tău. *Fapte2:27-28*

Este această credință în mila lui Dumnezeu, atunci când toate păcatele noastre asupra noastră și suntem în întuneric, ce Isus ne oferă. Este aici unde Isus a învins duritatea inimii de piatră a lumii. Păcătosul, pe de altă parte, crede că separarea este completă și că Dumnezeu îi va lăsa sufletul în iad.

Modelul divin al focului

Suferința fizică și spirituală a lui Isus urmează modelul divin al sursei și canalului:

Pentru ca inimile lor să fie mângâiate, fiind unite în dragoste și în toate bogățiile asigurării depline a înțelegerii, și recunoașterea

misterului lui Dumnezeu și **al Tatălui (sursă) și al lui Hristos (canal); În care sunt ascunse toate comorile de înțelepciune și cunoaștere.** *Coloseni 2:2, 3*

Dar pentru noi nu există **decât un singur Dumnezeu, Tatăl (sursa), din care** toate lucrurile sunt, și noi în El; și un Singur Domn Isus Hristos (**canal**), **prin care** sunt toate lucrurile, și noi prin El. *1 Corinteni 8:6*

Dumnezeu (sursă), care în vremuri diverse și în maniere diverse a vorbit în timpuri trecute părinților noștri de către profeți, In aceste ultime zile ne-a vorbit de fiul său (canal), pe care el la numit moștenitor al tuturor lucrurilor, prin care, de asemenea, el a făcut lumile; **Cine (Isus) fiind strălucirea slavei Sale (a lui Dumnezeu) și imaginea expresă a persoanei sale...** ... *Evrei 1:1-3*

Dumnezeul invizibil s-a manifestat prin Fiul Său – Domnul nostru Isus Hristos. Ca și conceput de Dumnezeu, Hristos manifestă și înaltă slava Tatălui Său. Prin acest model de relație putem înțelege mai bine relația dintre suferința fizică (vizibilă) și cea spirituală (invizibilă) a lui Hristos de pe cruce. Concluzia din acest model este că sursa suferințelor lui Hristos a fost păcatul, mai degrabă decât relele Sale tratamente fizice. Hristos a murit din vina păcatului care l-a zdrobit sufletul, nu din răstignirea Sa fizică pe cruce. De aceea Pilat a fost surprins că El murit atât de repede, pentru că fizic ar fi trebuit să ia mult mai mult timp (vezi Marcu 15:44); cei doi criminali de lângă Isus erau încă în viață când Isus a murit și aveau nevoie ca picioarele sa fie rupte pentru a muri mai repede (Ioan 19:31-33).

Suferința fizică a fost doar o expresie a suferinței sufletului Său. Astfel, cu cei care mor în a doua moarte, sursa suferinței este spirituală – consumarea prin foc a păcatelor lor înaintea feței Tatălui lor iubitor și a Fiului Său. Prin urmare, suferința spirituală vine prin sentimentul de vinovăție și suferința fizică este o manifestare a furiei satanice.

Vedem acest lucru demonstrat și în sacrificiile Vechiului Testament.

Păcătosul a ucis animalul și apoi a fost mistuit de foc pe altar. Prin acest simbol s-a demonstrat că sursa suferinței și morții nu este focul fizic care a consumat sacrificiul, ci experiența vinovăției pentru păcate. Prin mărturisirea păcatelor asupra sacrificiului nevinovat și uciderea cu mână, păcătosul ar trebui să realizeze că păcatul său a fost ceea ce l-a ucis pe Hristos. Știm, de asemenea, că Dumnezeu i-a spus lui Ilie că El nu era în foc:

El spuse: "Du-te și stai pe munte înaintea Domnului. Și, iată, Domnul a trecut pe acolo, și un vânt mare și puternic a despicat munții și a sfărâmat în bucăți pietrele înaintea Domnului; dar Domnul nu a fost în vânt: și după vânt un cutremur; dar Domnul nu a fost în cutremur: Și după cutremur **un foc; dar Domnul nu a fost în foc**: și după foc o voce suavă. *1 Regi 19:11, 12*

Totuși, când israeliții au venit în Sinai, ei au perceput slava Domnului ca pe un foc devorator:

Și vederea slavei Domnului **a fost ca un foc devorator** pe vârful muntelui **în ochii copiilor lui Israel.** *Exod 24:17*

Percepția lor falsă despre Dumnezeu i-a înșelat și faptul că au fost înșelați, această falsă percepție a iscat frica în inimile lor și, în cele din urmă, i-a ucis în pustie (Numeri 14:20-29). Astfel, focul devorator este un răspuns la percepția păcătosului asupra judecată. Dumnezeu nu este în foc, dar prezența lui Dumnezeu face ca furia din păcătos să se manifeste ca foc. Păcatul profita de poruncă și ucide păcătosul:

Pentru că am fost în viață fără lege o dată: dar când porunca a venit, păcatul reînviat (a fost expus), și am murit. **Și porunca, care a fost rânduită să (aducă) viață, am găsit să duca la moarte.** Pentru ca păcatul, luând ocazie prin poruncă, m-a înșelat, și prin ea m-a ucis. *Romani 7:11*

Pe cruce, Hristos a murit prin sabia Cuvântului, care reflecta vina pentru păcatele întregii lumi, pe care Isus le-a purtat asupra Sa.

Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu, și puternic, mai ascuțit

decât orice sabie cu două tăişuri, **străpungând pana acolo ca desparte sufletul și spiritul**, și a articulațiile și măduva, și este un **discernător al gândurilor și intențiilor inimii**. *Evrei 4:12*

Și dacă cineva îmi aude cuvintele, și nu crede, **nu-l judec** pentru că nu am venit să judec lumea, ci să salvez lumea. Cel care mă respinge și nu primește cuvintele mele, are unul care îl judecă: **cuvântul pe care l-am spus, același lucru îl va judeca în ultima zi**. *Ioan 12:47, 48*

De asemenea, cei răi după mileniu pier din suferința sufletului în realizarea deplină a naturii păcatelor lor înaintea feței caracterului minunat al lui Dumnezeu, iar consumarea trupurilor lor în focul fizic nu este decât expresia exterioară a acestui lucru. Vina internă și focul în suflet se vor manifesta în foc literal. Acest lucru ne învață modelul divin. Ea confirmă faptul că sursa directă a focului fizic nu este Dumnezeu, ci mai degrabă reacția vinovată către caracterul iubitor al lui Dumnezeu.

Scopul Cuvântului lui Dumnezeu care prezintă judecățile lui Dumnezeu a celor răi într-un mod care permite omului carnal să-L vadă pe Dumnezeu ca pe un criminal este de a expune imaginația noastră păcătoasă cu privire la Tatăl nostru și de a ne conduce la pocăință.

La sfârșitul celor o mie de ani, Hristos coboară cu măreție teribilă pentru a-i chema pe cei răi morți din mormintele lor (Apoc. 20:5) "la învierea judecății". (Ioan 5:29). Pe măsură ce cei răi se duc în mormintele lor, ei ies cu aceeași dușmănie față de Hristos și același spirit de răzvrătire. Știm că data viitoare când îl vom vedea pe Hristos El "va veni **în slava Tatălui Său** cu îngerii Săi; și atunci el va răsplăti fiecare om după faptele sale." (Matei 16:27). La început, cei răi văd doar expresia exterioară a acestei slave, iar acest lucru îi face să recunoască neprihănirea lui Dumnezeu în același mod în care israeliții au recunoscut slava lui Dumnezeu la Muntele Sinai. Această glorie smulge de pe buzele lor cuvinte, pe care ei nu le-ar rosti în alte circumstanțe:

Căci așa este scris, cât trăiesc, spune Domnul, fiecare genunchi se va închina în fața mea, și fiecare limbă va mărturisi lui Dumnezeu. *Romani 14:11*

Aceasta nu este pocăință, totuși. Mila a încetat să-i roage nu pentru că Dumnezeu nu poate sau nu este dispus să-i ierte, ci pentru că ei preferă în mod constant păcatele lor în locul lui Dumnezeu până când devin incapabili să experimenteze pocăința autentică. Dacă li s-ar da o a doua probă, ar fi folosita ca si prima prin evitarea legii lui Dumnezeu, cu Statutele și Judecățile sale și cu o răzvrătire fierbinte împotriva Lui.

În Apocalipsa 20:7-9 Satana îi convinge pe cei răi să invadeze orașul de aur – Noul Ierusalim, unde sunt sfinții lui Dumnezeu, și îi inspiră cu propriul său spirit de ură față de Hristos. Nenumărații soldați ai acestei armate se pregătesc să cucerească orașul, ignorând porțile deschise. Comportamentul lor oferă dovezi complete că ei nu s-ar pocăi niciodată.

Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu El se plasează atât de departe de armonia cu Dumnezeu și cu adevăratul Său caracter, însăși prezența Sa este pentru ei un foc mistuitor. După cum a scris Pavel, citând Deut. 4:24: Căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. (Evrei 12:29). Slava Lui care este iubirea lui care îi va distruge. Dar care este slava lui Dumnezeu?

El (Moise) a spus: "Te implor, arată-mi slava Ta. Și el (Dumnezeu) a spus, voi face **toată bunătatea** mea sa treacă înaintea ta, și voi proclama numele (caracterul) Domnului înaintea ta; și va fi milostiv **cu** care voi fi milostiv, și voi arata **milă** la cine voi arata milă. *Exod. 33:18*

Și Domnul a coborât în nor, și a stat cu el acolo, și a proclamat numele (caracterul) Domnului. Și Domnul a trecut înaintea lui, și a proclamat, Domnul, Domnul Dumnezeu, **indurator și milostiv, plin de indurare, și plin de bunătate și adevăr,** *Exod 34:5-6*

Slava lui Dumnezeu este caracterul Său de dragoste. Este natura lui Dumnezeu de dragoste perfectă, **bunătatea** Lui, este ceea ce mistue pe cei răi. Manifestarea caracterului sfânt și milostiv al lui Dumnezeu dezvăluie natura reală a păcatului și expune pe deplin caracteristicile sale distrugătoare : Citește, Romani 12:19, 20:

Dragii mei, nu va răzbunați voi înșivă, ci mai degrabă dați loc mâniei: căci este scris, Răzbunarea este a mea; Eu voi răsplăti, spune Domnul. Prin urmare, dacă inamicului îi este foame, hrăniți-l; dacă îi este sete, dă-i apă să bea: pentru că în acest sens **vei îngămădi cărbuni aprinși pe capul lui.**

Cum citim aceste versetele acestea? Dumnezeu ne învață aici să nu facem rău dușmanilor noștri pentru că, făcând rău, îi luăm ocazia de a face acest lucru? Dacă ceva ce facem este rău, și Dumnezeu face exact același lucru, devine dintr-o dată lucrul rău bun? O astfel de interpretare reflectă mai degrabă propria noastră gândire umană. "Căile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât căile noastre." (Isa. 55:8, 9) . Va fi răzbunarea lui Dumnezeu și mânia Sa manifestate într-un mod diferit de sfaturile care ne-au fost date să urmăm în situații similare - de a face bine celor care ne tratează rău? Dacă așa este, atunci Dumnezeu cere de la noi lucruri pe care El Însuși nu le face. Trebuie să ne controlăm mânia, dar Lui Dumnezeu i se permite să-și elibereze mânia când dorește? Isus ne spune că Dumnezeu cere de la noi să-i tratăm cu dragoste pe cei care ne urăsc, pentru că procedând astfel arătăm că suntem copiii lui Dumnezeu, făcând voia și caracterul Său:

Dă-i celui care-ți cere, și de la el, și de la cel care cere cu împrumut, nu te întoarce. Voi ați auzit că s-a spus: "Să-ți iubești aproapele și să-ți urăști dușmanul. Dar eu vă spun vouă, **iubiți-vă dușmanii, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care, în ciuda lor, vă folosesc și vă persecută; Ca voi să fiți copiii Tatălui vostru care este în cer: pentru că El își face soarele să răsară asupra celui rău și asupra celui bun, și să trimită ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti.** Căci dacă îi iubiți pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveți? nu chiar si păcătoșii fac la fel? Și dacă îi salutați doar pe frații voștri, ce faceți voi mai mult decât alții? nu chiar si păcătoșii fac așa? **Fiți, prin urmare, perfecti, după cum Tatăl vostru care este în cer este perfect.. Matei 5:42-48**

Perfecțiunea Tatălui nostru creșterea depășește cu mult practica de a-i iubi doar

pe cei care vă tratează bine. Luca exprimă această perfecțiune astfel:

Dar iubiți-vă dușmanii și faceți bine și împrumutați, sperând la nimic în schimb; și răsplata voastră va fi mare, și voi veți fi copiii Celui Prea Înalt: căci El este bun cu cei nerecunoscători și cu cei răi. **Fiți milostivi, așa cum tatăl vostru este, de asemenea, milostiv.** *Luca 6:35, 36*

În cerința Sa de a ne trata bine dușmanii, Tatăl nostru din cer dorește pur și simplu ca noi să urmăm exemplul Său. Deci, lăsând cu grija deoparte opiniile noastre carnale despre Dumnezeu, să vedem din nou ce este "cărbunii de foc" care coboară peste cei răi. Din nou citim:

Dragii mei, nu va răzbunați voi înșivă, ci mai degrabă dați loc mâniei: căci este scris, Răzbunarea este a mea; Voi răsplăti, spune Domnul. De aceea, dacă-i este foame dușmanului tău, hrănește-l; dacă îi este sete, dă-i apă: pentru că în acest sens vei **îngrămădi cărbuni de foc pe capul lui**.. *Romani 2:19, 20*

Focul pe care îl îngrămădim pe capul celui care are dușmănie împotriva noastră și căruia îi arătăm bunătate și dragoste, nu este un foc fizic. Este un foc care este aprins din conștiința naturii teribile a păcatului în contextul iubirii și bunătații lui Dumnezeu. Când ne iubim dușmanii, îngrămădim focul Duhului Sfânt asupra lui pentru a-l convinge de cursul său greșit. Isus vorbește despre acest foc în felul următor:

Am venit să arunc un foc pământului, și mi-aș fi dorit să fi luat deja foc! *Luca 12:49 (ISV)*

Dragostea lui Dumnezeu - Parfum de viață sau de foc Chinuitor?

Isus a trăit o viață de sacrificiu perfect și altruism, oferindu-ne o imagine a modului în care legea trebuie să fie scris pe inimile noastre și lăsându-ne fără scuză pentru egoismul nostru păcătos. Prin manifestarea adevărului despre caracterul iubitor al Tatălui Său în timp ce se afla pe pământ, Isus a aprins cu

adevărat un foc – un foc spiritual care arde prin toate auto-înșelăciunile omului pe care el le creează pentru a trăi o viață de depravare fără să se simtă vinovat. Acest foc fie ar consuma păcatul din inimile oamenilor care se pocăiesc, fie i-ar consuma în ultima zi când vor vedea fața grațioasă a Celui care a lucrat întotdeauna pentru mântuirea lor, însă ei L-au respins:

Reacția celor care resping: Și cerul s-a strâns ca un pergament când este rostogolit împreună; și fiecare munte și insulă au fost mutate din locurile lor. Și regii pământului, și oamenii mari, și oamenii bogați, și căpitaniii șefi, și oamenii puternici, și fiecare rob, și fiecare om liber, **s-au ascuns** în vizuinile și în stâncile munților; Și a spus la munți și pietre, **Cadeți pe noi, și ascunde-ne de la fața celui care stă pe tron, și de mânia Mielului: Pentru că ziua cea mare a mâniei sale a venit; și cine va fi capabil să stea?** *Apocalipsa 6:14-17*

Reacția celor care acceptă: Și pe muntele acesta vor zice înlătură marama care acoperă toate popoarele și voalul care înfășoară toate neamurile; nimicește moartea pe vecie. Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; În ziua aceea vor zice, Iată acesta este Dumnezeul nostru, în care am crezut. El va înghiți moartea în victorie; și **Domnul DUMNEZEU va șterge lacrimile de pe toate fețele;** și muștrarea poporului Său o va lua de pe tot pământul: pentru că Domnul a vorbit. Și se va spune în acea zi, **Iată, acesta este Dumnezeul nostru; noi l-am așteptat și El ne va mântui: acesta este Domnul; noi l-am așteptat, vom fi bucuroși și ne vom bucura de mântuirea Lui.** *Isaia 25:7-9 (vezi, de asemenea, Daniel 10:5-7)*

Observați un răspuns similar găsit în Daniel capitolul 3::

Nebucadnețar a vorbit și le-a spus: Este adevărat O Shadrach, Meshach și Abednego, nu slujiți zeilor Mei și nici nu vă închinați imaginii de aur pe care am creat-o? ... dacă nu vă închinați, veți fi aruncați în aceeași oră în mijlocul unui **cuptor de foc în**

flăcări... Prin urmare, deoarece porunca regelui a fost urgentă, iar cuptorul foarte fierbinte, **flacăra de foc a ucis acei oameni care au luat pe Shadrach, Meshach, și Abednego** ... Apoi Nebuchadnezzar a fost uimit ... și a spus, Iată, **văd patru oameni liber**, care merg pe jos în mijlocul focului, **și ei nu au nici o rană**; și chipul al patrulea **este ca Fiul lui Dumnezeu** ... apoi Shadrach, Meshach, și Abednego, au ieșit din mijlocul focului ...peste ale căror trupuri **focul nu a avut nici o putere, nici nu a fost un fir de păr din capul lor atins, nici nu au fost hainele lor arse, nici mirosul de foc n-a trecut peste ele.** *Daniel 3:14-27*

Și din nou în cartea lui Ioan; unii au auzit un tunet, alții un înger::

Tată, glorifică-ți numele. Apoi a venit acolo o voce din cer, spunând, am glorificat-o, și o voi glorifica din nou. Oamenii, prin urmare, care au fost acolo, și a auzit-o, a spus că **a tunat**: alții au spus, **Un înger vorbește cu el.** *Ioan 12:28, 29*

În Matei 21:12-16 și Ioan 2:13-17 atât Matei cât și Ioan înregistra că, după ce si-a uneltit un bici, Isus a intrat în templu și a alungat toți liderii religioși corupți și schimbătorii de bani conspiratori care au profanat caracterul adevărat al lui Dumnezeu prin înșelarea poporului îl fac pe Dumnezeu să apară a fi la fel ca ei (Psalm 50:16-21). Chiar și aici nu a existat nici o afișare de violență din partea lui Isus; căci "el nu făcuse nici o violență" a declarat profetul din vechime (Isaia 53:9). Isus nu a lovit pe nimeni și numai cei cu o conștiință de auto-condamnare le-a fost frică și a fugit. Cu toate acestea, dragii copii care au asistat la eveniment nu s-au temut și au început să cânte laude lui Dumnezeu în timp ce orbii și șchiopii au rămas și au fost vindecați.

Pentru cei răscumpărați, manifestarea caracterului agape (iubitor) al lui Dumnezeu este un parfum al vieții, dar pentru restul aceste scene mistuie ca focul care le va chinui sufletele la fel de adânc în măsura în care a permis păcatului să le pătrundă, și cit de aproape au cunoscut această slavă, totuși au ales să-i întoarcă spatele. Aici este arătată sursa suferinței celor răi. Când Dumnezeu a vorbit despre căderea lui Lucifer, El a arătat de unde vine acest foc spiritual:

Tu ți-ai pângărit sanctuarele prin multitudinea nedreptăților tale, prin nedreptatea traficului tău; **de aceea voi scoate un foc din mijlocul tău, te va devora, și te voi aduce la cenușă pe pământ în ochii tuturor celor care te văd.** *Ezechiel 28:18*

La început, acest foc a fost aprins în inima lui Lucifer prin nedreptatea sa, dar după mileniu prezența Celui care este iubire și lumină îl va manifesta complet:

Pune-mă ca pe un sigiliu pe inima ta, ca un sigiliu pe brațul tău: pentru **dragostea** este puternică ca moartea; gelozia este crudă ca mormântul: cărbunii lor sunt cărbuni de foc, care au cea **mai vehementă flacără. Multe ape nu pot stinge dragostea, nici inundațiile nu o pot îneca**- în cazul în care un om ar da toată substanța casei sale pentru dragoste, ar fi cu totul condamnat (disprețuit). *Cântarea Lui Solomon 8:6, 7*

Dragostea de foc care vine din prezența Tatălui nostru va scoate la iveală toate poftetele rele ale lui Satana și acest foc îl va transforma în **cenușă**, precum și pe toți ceilalți care s-au altoit în El prin păcat:

Și voi îi veți călca pe cei răi; căci ei vor fi **cenușă** sub tălpile picioarelor voastre în ziua în care voi face acest lucru, spune Domnul oștirilor. *Maleachi 4:3*

În sfârșit, prezența lui Dumnezeu va scoate focul teribil din interiorul heruvimului căzut, iar focul îl va consuma pe el și pe cei care s-au atașat de el transformându-i în cenușă. Ne amintim că sursa focului vine din mijlocul lui Satana și nu din mijlocul lui Dumnezeu.

Cei răi văd acum ce au pierdut prin viața lor de răzvrătire. Mărturia propriului lor stil de viață a declarat că nu vor avea ca Fiul lui Dumnezeu să domnească asupra lor. În timp ce acei iudei necredincioși l-au respins pe Isus ca Mesia, cei răi se judecă și se condamnă nedemni de viața veșnică (Faptele apostolilor 13:46). În lumina acestei iubiri care expune totul, cei răi s-au răsculat împotriva lui Satana când au văzut că el nu a fost binefăcătorul lor, ci mai

degrabă i-a condus să împartă în distrugerea Sa. Este exact aici unde focul spiritual se manifestă ca un foc fizic. Erupe din mijlocul sufletului lor când furia lor este aprins împotriva lui Satana. Isaia 14:12-18 spune:

Cum ești căzuți din cer, Lucifer, fiul dimineții! cum ești tăiat la pământ, care ai asuprit națiunile! Căci tu ai spus în inima ta, mă voi înălța la cer, îmi voi înălța tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu... Voi fi cel mai înalt. Cu toate acestea, **vei fi adus în iad, în adâncimile gropii.. Cei care te vor vedea te vor privi cu privirea și se vor gândi la tine, zicând: Este acesta omul care a făcut pământul să tremure, care a zdruncinat împărățiile; Asta a făcut lumea ca pustie și a distrus orașele ei; asta nu a deschis casa prizonierilor săi?** Toți regii națiunilor, toți, se află în glorie, fiecare în casa lui.

Pentru că tu [Satana] ți-ai pus inima ca inima lui Dumnezeu; iată, de aceea voi aduce **străini** asupra ta, teribilul națiunilor: și ei **își vor trage săbiile** împotriva **frumuseții înțelepciunii Tale, și ei îți vor pângări strălucirea.. Te vor aduce în groapă...** Te voi distruge, O heruvim acoperitor, din mijlocul pietrelor de foc.... Te voi arunca la pământ, te voi pune înaintea regilor, ca ei să te vadă... Te voi reduce la **cenușă** pe pământ în fața tuturor celor care te privesc... Vei fi o teroare, și niciodată nu vei mai fi." *Ezechiel 28:6-8, 16-19*

Căci, iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor; și toți cei mândri, da, și toți cei care fac rău, **vor fi ca paie:** și ziua care va veni îi va **arde**, spune Domnul Oștirilor, că nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. *Malachi 4:1*

Dar ziua Domnului va veni ca un hoț în noapte; în care cerurile vor trece cu un zgomot mare, iar **elementele se vor topi cu căldură arzătoare, și pământul și lucrările care sunt acolo vor fi arse..** *2 Peter 3:10*

Îi reamintim cititorului că Isus ne-a învățat că El nu va fi Cel care va judeca la

sfârșit, ci Cuvântul pe care El l-a rostit (Ioan 12:47,48). Dumnezeu nu folosește puterea letală în judecățile Sale. Acest adevăr este confirmat, de asemenea, prin una dintre cele 14 cărți ale Apocriefei, care au fost toate incluse în Bibliei, cum ar fi: Biblia Coverdale, Matei-Tyndale Biblie, Marea Biblie, Biblia de la Geneva, Biblia episcopului, și prima ediție a Bibliei Regelui James tipărite în 1611. Cartea vom citi de la este 2 Esdras 13:37, 38:

Și acest Fiu al Meu va mostra invențiile rele ale acelor națiuni, **care pentru viața lor rea sunt căzute în furtună; Și vor pune înaintea lor gândurile lor rele, și chinurile prin care vor începe să fie chinuite, care sunt ca o flacăra:** și el le va distruge fără muncă prin legea care este ca mine.

Aici este confirmată ideea că cei răi vor fi pedepsiți prin funcția de reflectare a legii, așa se vede în cazul lui Kora, Datan și Abiram, care au coborât vii în groapă (Numeri 16:28-33). Aici Dumnezeu a revelat că ei înșiși, la fel ca toți cei care "crucifica la ei înșiși Fiul lui Dumnezeu din nou" (Evrei 6:6), au ieșit din interiorul gardului viu de protecție a lui Dumnezeu. Ei au "făcut o groapă, și a săpat-o" și au "căzut în șanțul pe care (ei) l-au făcut" (Psalm 7:15). Astfel, Pavel, reoferindu-se la atitudinile păcătoase ale celor consemnate în Cartea Numerelor, ne sfătuiește:

Mai mult decât atât, fraților, nu aș vrea ca voi să fiți ignoranți, cum că părinții noștri erau sub nor și toți au trecut prin mare; Și toți au fost botezați lui Moise în nor și în mare; Și toți au mâncat aceeași carne spirituală; Și toți au băut aceeași băutură spirituală: pentru că au băut din acea Piatră spirituală care i-a urmat: și **acea Piatră a fost Hristos**. Dar cu mulți dintre ei Dumnezeu nu a fost mulțumit: pentru că ei au căzut în pustie. Acum, aceste lucruri au fost exemplele noastre, cu intenția de a nu pofti după lucruri rele, așa au poftit ei. Nici nu fiți idolatrii, așa au fost unii dintre ei; după cum este scris, oamenii s-au așezat să mănânce și să bea, și s-au ridicat să joace. Nici să nu comitem curvie, așa cum unii dintre ei au comis, și au căzut într-o zi trei și douăzeci de

mii. **Nici să nu-L ispitim pe Hristos, așa unii dintre ei, de asemenea, L-au ispitit**, și au fost distruși de șerpi. Nici sa nu murmurăți, așa cum au murmurat unii dintre ei, și au fost **distruși de distrugător**. Acum, toate aceste lucruri li s-au întâmpnat pentru pilde (exemple): și ele sunt scrise pentru îndemnul nostru, peste care se apropie sfârșitul lumii. De aceea, lasă-l pe cel care gândește ca stă să ia aminte ca nu cumva să cadă. *1 Corinteni 10:10-12*

Cuvântul grecesc Paul folosește pentru cuvântul "distrugător" aici este de a fi "*olotreutés*" care literalmente înseamnă "șarpe veninos". Cine este acest șarpe care distruge?

Și marele dragon a fost alungat, acel **șarpe** bătrân, numit **Diavolul, și Satana**, care înșală întreaga lume: el a fost alungat pe pământ, și îngerii săi au fost alungați cu el. *Apocalipsa 12:9*

Umiliți-vă, de aceea, sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca El să vă înalțe la timpul cuvenit: Să vă aruncați toată grija asupra Lui; pentru că el are grijă de tine. Fii treaz, fii vigilent; pentru că **adversarul tău diavolul, ca un leu urlând, umbla, căutând pe cine poate devora..** *1 Petru 5:6-8*

În mod clar Satana este distrugătorul, dar Dumnezeu este Restauratorul! Astfel, următoarea Scriptură începe să devină clară:

Căci voi trece prin țara Egiptului în această noapte și îi voi lovi pe toți primii născuți în țara Egiptului, atât omul cât și bestia; și împotriva tuturor zeilor Egiptului voi executa judecata: Eu sunt Domnul. *Exod 12:12*

Din ceea ce tocmai am aflat, trebuie să credem că Dumnezeu Însuși a fost cel care i-a ucis pe toți primii născuți în țara Egiptului? Sau este faptul că egiptenii s-au lăsat vulnerabili în fata Satanei – distrugătorul – respingându-L pe Dumnezeu? Să continuăm să citim doar câteva versete:

Căci Domnul va trece și îi va lovi pe egipteni; și când va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi laterali, Domnul va

trece peste ușă și nu va suferi ca **distrugătorul** să vină în casele voastre pentru a vă lovi. *Exod 12:23*

Respingerea lui Dumnezeu aduce distrugere pentru că El nu va interfera cu libertatea ta de alegere. El vă va permite cu lacrimi să vă despărțiți de harul Său protector. Dar distrugerea vine de la propria ta ticăloșie și de la inițiatorul morții — Satana.

El (Dumnezeu) a aruncat asupra lor înverșunarea mâniei, furiei și indignării Sale și a necazurile, trimițând **îngeri răi** printre ei.
Psalms 78:49

Cuvântul ebraic folosit pentru "trimiterea" aici este mai precis tradus ca "eliberarea" sau "lăsarea liberă." Hristos și îngerii răi nu lucrează împreună. Sub protecția Sa, Hristos și îngerii Săi îl rețin pe Satana și pe îngerii săi răi. În afară de protecția Sa, alegeți eliberarea acestor îngeri răi.

Caracterul glorios al lui Dumnezeu

Modul în care citim Scripturile este crucial pentru modul în care vom fi judecați, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este ca un ciocan pentru a rupe inima întărită în bucăți, și un foc pentru a consuma zgură și staniu (Ezechiel 22:19-22):

El spuse: "Domnul a venit din Sinai și s-a ridicat din Seir către ei; el a strălucit de pe muntele Paran, și a venit cu zece mii de sfinți: **din mâna dreaptă a mers o lege de foc pentru ei.**
Deuteronomi 33:2

Nu este cuvântul meu **ca un foc**? A spus Domnul; și ca un ciocan care sparge piatra în bucăți? *Ieremia 23:29*

Căci Dumnezeul nostru este un foc mistuit. *Evrei 12:29*

Legea lui Dumnezeu este înflăcărată, deoarece este o transcriere a caracterului Său, așa am învățat anterior în 2 Esdras 13:38, unde Dumnezeu a spus: legea care este ca mine. După cum am văzut, acest foc vine chiar din substanța lui Dumnezeu, care este dragostea pură și măreață: Cel care nu

iubește nu-L cunoaște pe Dumnezeu; căci Dumnezeu este dragoste." (1 Ioan 4:8). Observați că nu spune că Dumnezeu este iubitor, sau, că Dumnezeu are dragoste, dar spune, El **este** dragoste. Prin urmare, atunci când numele lui Dumnezeu a fost prezentat, care este caracterul Său, mila stă întotdeauna în partea de sus a listei:

Astfel spune Domnul, Să nu se slăvească omul înțelept în înțelepciunea sa, nici să se laude omul puternic în puterea sa, să nu fie slava omului bogat în bogățiile Sale: Dar să se slăvească în aceasta, că el înțelege și mă cunoaște, că eu sunt Domnul care exercită **bunătatea iubitoare**, judecata, și neprihănirea, pe pământ: pentru că în aceste lucruri mă încânta, spune Domnul.
Ieremia 9:23, 24

Deoarece dragostea este însăși substanța lui Dumnezeu, înseamnă că toate celelalte calități ale Sale sunt doar manifestarea iubirii sau canale pentru acea iubire. Acest lucru înseamnă că tot ceea ce face Dumnezeu este inspirat din dragoste. Dreptatea Tatălui nostru nu este una severă și lipsită de milă. Satana este cel care vrea să-L prezinte pe Dumnezeu ca și cum cu El mila și dreptatea sunt incompatibile. În contrast cu aceasta, Dumnezeu acționează întotdeauna în dragoste cu copiii Săi. Scriptura reprezintă această dragoste ca un foc:

Pune-mă ca pecete pe inima ta, ca pecete pe brațul tău, pentru că **dragostea** este puternică ca moartea, **gelozia** este feroce ca mormântul. Flăcările sale sunt **flăcări de foc, flacăra Domnului**. *Cântarea Solomon 8:6, 7 (ESV)*

Cum este posibil ca dragostea să fie feroce? Dragostea Tatălui nostru ceresc dezvăluie pe deplin adevărata natură a păcatului – calitatea sa distrugătoare. Aceasta este flacăra care îi va chinui pe cei răi:

Același va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat fără amestec în cupa indignării Sale; și el va fi chinuit cu **foc și pucioasă** în prezența îngerilor sfinți și în prezența Mielului:
Apocalipsa 14:10

Cuvântul grecesc folosit aici pentru pucioasă are următoarele definiții:

Θειον: (theion, legate de theios - care se ocupă cu divinitatea)

Definiția lui Strong: 1. Brimstone a. **tămâie divină**.....

Acest foc nu-i poate arde pe cei răi pentru întreaga eternitate, pentru că asta ar fi în contradicție cu caracterul just al lui Dumnezeu. Dar apocalipsa 14 continua să spună ...

Și fumul chinului lor se ridică **in veci și pentru totdeauna**: și ei nu au nici o zi de odihnă, nici noapte, care se închină fiarei și imaginii Sale, și oricine primește semnul numelui Său.

Dar observați că este "fumul" care urcă "pentru totdeauna." Fumul este ceea ce rămâne *după* ce ceva este consumat în cenușă. Acest fum simbolizează memoria păcatului și natura sa distructivă. Nu va fi uitată niciodată.

Dar rămâne cu focul etern menționat în Iuda 7:

Chiar ca Sodoma și Gomora, și orașele aproape de ele în mod similar, dându-se la curvie, și mergând după carne ciudată, sunt stabilite pentru un exemplu, care suferă răzburarea **focului veșnic**.

Aceste două orașe mai ard și astăzi? Nu. Iuda spune, de asemenea, că distrugerea Sodomei și Gomorei a fost "prezentată pentru un exemplu". Despre ce exemplu vorbește? 2 Petru 2:6 răspunde la aceasta:

Daca a osândit El la piere si a prefăcut în **cenușă** cetățile Sodoma si Gomora, **făcându-le o pilda (exemplu) pentru cei care ar voii să trăiască in nelegiuire**.

Petru afirmă că aceste două orașe au fost reduse la "cenușă" și acest lucru a fost să fie un exemplu de sfârșitul celor răi. Deci, trebuie să concluzionăm că același "foc etern" îi va distruge pe Satana și pe urmașii săi și îi va arde (îi va reduce) în cenușă! Amintiți-vă, Maleachi 4:3 afirmă: "Și voi veți călca pe cei răi; căci **ele vor fi cenușă sub tălpile picioarelor tale**." Distrugerea este eternă. Isus ne-a învățat că numai cei care "cred" vor primi "viața veșnică" și nu vor "pieri" ca necredincioși (Ioan 3:16) și Pavel spune că cei răi vor primi

moartea veșnică (Romani 6:23). Prin respingerea continuă a iubirii altruiste a lui Dumnezeu, inima va rămâne o inimă egoistă/iubitoare de sine, care este ca paiele uscate ușor de aprins.

Voi veți concepe pleavă, voi veți aduce paie: **respirația ta (spiritul), ca focul, vă va devora**. Și oamenii vor fi ca arderile de var: ca spini tăiați vor fi arși în foc. *Isaia 33:11, 12*

Din nou, totul depinde de modul în care tratezi dragostea lui Dumnezeu. Dacă o respingi, vina judecății de sine și a condamnării te va transforma în cenușă. Dacă o primești, dragostea de foc a lui Dumnezeu va curăța păcatele din viețile voastre și va deveni viață veșnică pentru voi. Observați întrebarea Isaia o pune mai departe cu privire la cine va locui în foc devorator:

... Cine dintre noi va locui cu focul devorator? cine dintre noi va locui cu arderi veșnice? *Isaia 33:14*

Cea mai mare parte a lumii creștine ar răspunde că sunt cei răi care locuiesc în "ardere veșnică." Dar să permitem lui Isaia să continue în timp ce răspunde la întrebarea sa din versetul următor:

Cel care **umblă drept**, și vorbește **drept**; cel care disprețuiește câștigul necuvenit, care își scutură mâinile de la a lua mită, care își oprește urechile să audă de sânge, și **își închide ochii de la a vedea răul**. *Isaia 33:15*

Cei care l-au acceptat pe Isus și neprihănirea Sa vor locui în focul veșnic al iubirii lui Dumnezeu; căci ei au fost botezați (complet scufundați) "cu Duhul Sfânt, și cu foc" (Mat 3:11). Este adevărat că acest foc este de nestins:

Și dacă mâna ta te face sa cazi, taie-o: este mai bine pentru tine să intre în viață mutilat, decât având două mâini și a merge în iad, unde **focul nu va fi potolit**: În care viermele lor nu moare, și focul nu este **stins**. *Marcu 9:43, 44*

Cuvântul potolire înseamnă "a stinge" sau "a stinge". Nimeni nu va putea stinge focul. Ieremia a profețit că Ierusalimul va fi distrus de un foc care nu va fi stins:

Dar dacă nu mă veți asculta să sfințiți ziua sabatului și să nu purtați nici o povară, intrând pe porțile Ierusalimului în ziua sabatului; atunci voi aprinde **un foc** în porțile lor, și va mistui palatele Ierusalimului, și nu va fi **stins**. *Ieremia 17:27*

Mai întâi de toate observați că acest foc de nestins "va devora (sau, consuma) palatele din Ierusalim." De fapt, din cauza acestui incendiu, Ierusalimul a fost lăsat "dezolant", dar numai pentru 70 de ani (2 Chron. 36:19-21). Ierusalimul a fost ars cu foc nestins, dar Ierusalimul nu arde astăzi. Focul este menționat ca fiind cel care nu poate fi stins pentru că nimeni nu a fost în măsură să stingă focul. Dar a ars de la sine. Focul nu a ars până când nu și-a terminat treaba de a face Ierusalimul dezolant. Când citim ce are Isaia de spus despre lacul de foc, întreaga imagine devine limpede ca cristalul:

Iată, ei vor fi ca paiele; focul le va arde; **ele nu vor putea să se elibereze de puterea flăcării**: nu o să existe un cărbune la care să se încălzească, nici foc care să stea în fața ei. *Isaia 47:14*

Isaia a profețit, de asemenea, că "poporul va fi ca și combustibilul focului: nici un om nu-și va cruța fratele." (Isaia 9:19).

Mulți presupun că "viermele" despre care vorbește Isus în Marcu 9:44 se referă la sufletul unei persoane care nu va muri niciodată în focul iadului. Cu toate acestea, Isus spune în mod clar că atât corpul și sufletul vor fi distruse în iad (Matei 10:28) și nu trăiesc pentru o cantitate nesfârșită de timp în tortură fără sfârșit. Dumnezeu le-a avertizat cu lacrimi: "sufletul care păcătuiește, va muri." (Ezechiel 18:4). Adevărul este, Isus se referă la un vierme literal sau vierme care se hrănește cu cadavre. Isaia spune:

Strălucirea ta este adusă jos la mormânt, cu zgomotul de violinelor tale: **viermele este sub tine, și viermii te vor acoperi**. *Isaia 14:11*

Căci molia îi va mânca ca pe un veșmânt, **iar viermele îi va mânca ca pe lână**: dar neprihănirea mea va fi pentru totdeauna

și mântuirea mea din generație în generație. *Isaia 51:8*

Isus a spus: "Și aceștia vor pleca în **pedeapsă veșnică**: dar cei dreپți în viața veșnică." (Matei 25:46). Care este "pedeapsa" pentru cei răi? "Plata păcatului este moartea" (Romani 6:23). Dumnezeu nu-i plătește (și pedepsește/răsplătește) cu moartea. Ei slujesc o viață de păcat, astfel încât PĂCATUL le plătește salariile lor de moarte (cauză și efect / consecință) și această moarte va fi "veșnică." Ei nu se vor întoarce niciodată la viață pentru că au ales să fie deconectați de la Dumnezeu – singura sursă de viață! Cuvântul grecesc pentru "pedeapsă" aici este *κωλασις (kolasis)*, care poartă sensul de "privare". Vor fi lipsiți de viață! Ei vor "pleca în privarea veșnică de viață"! Acesta este motivul pentru care ei nu primesc niciodată adevărata "odihnă"(Exod 14:11) deoarece au respins prezența iubitoare/milostivă a lui Dumnezeu (Exod 33:14; Matei 11:28-29).

Uitați-vă atent la ceea ce spune Isus; în timp ce cei răi vor merge în "pedeapsa veșnică (privarea de viață)", cei dreپți vor merge în "viața veșnică". Numai cei care sunt în Hristos primesc viață veșnică sau, fără sfârșit:

Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât și-a dat singurul Fiu născut, pentru ca **oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică**. Căci Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a condamna lumea; dar ca lumea prin el să fie salvată.
Ioan 3:16, 17

Când învățăm că cei răi vor arde pentru o perioadă nesfârșită de timp, noi învățăm că ei au viață veșnică. Va fi o viață veșnică dureroasă, dar este încă viața veșnică. Dar nu! Numai cei care sunt în Hristos primesc "viața veșnică" pentru că El este "Viața" (Ioan 14:6), și singura viață care este veșnică este viața de neprihănire (Deut 30:15-20). Ioan spune:

Cel care are pe Fiul are viață; și cel care nu are Pe Fiul lui Dumnezeu nu are viață. *1 Ioan 5:12*

Cei care nu-L au pe Isus vor primi moartea – o moarte eternă (fără sfârșit)! În loc să folosească expresia "pedeapsă veșnică", Pavel folosește "distrugere

veșnică" în 2 Tesaloniceni 1:9. Distrugerea (moartea) este eternă!

Astăzi suntem invitați să facem următorul pas pe calea îngustă a acestui adevăr cu privire la caracterul lui Dumnezeu, pentru a vedea că Tatăl nostru ceresc nu este sursa acestei suferințe, ci că prezența Sa iubitoare dezvăluie păcatul prin natura sa distrugătoare, iar acest proces realizează judecata.

Foc de la Dumnezeu?

Viermele care nu moare, lanțurile întinericului și focul care nu este stins sunt toate simboluri care reprezintă experiența tuturor celor care și-au permis să fie altoiți în stocul lui Satana. Această stare a păcătosului îl plasează dincolo de oportunitatea de a exercita pocăința adevărată pentru păcatele sale și, prin urmare, dincolo de șansa de a profita de iertarea Tatălui nostru. Aici se vede cât de întăritor efectul păcatului este. Desigur, va exista, de asemenea, un foc fizic, care este de a curăța pământul pregătirea acestuia pentru starea sa reînnoită. Ne putem gândi la paralela incendiilor forestiere sănătoase care dau o nouă viață pădurii. Din moment ce Dumnezeu nu folosește forța letală, atunci de unde vine focul fizic? Într-o serie de traduceri, expresia "de la Dumnezeu" este plasat între paranteze, iar în unele este chiar absent:

Și ei s-au dus pe lățimea pământului și au înconjurat tabăra sfinților și a orașului iubit: și focul a coborât [de la Dumnezeu] din cer și i-a devorat. *Apoc. 20:9 DARBY*

Și ei s-au dus pe toată lățimea pământului, și au trecut prin tabăra sfinților despre, și orașul iubit: și focul a coborât din cer, și i-a devorat. *Apoc. 20:9 ASV*

Ei au venit pe toată lățimea pământului și au înconjurat tabăra sfinților, orașul iubit. Apoi focul a coborât din cer și i-a mistuit. *Apoc. 20:9 CSB*

Și au mărșăluit pe câmpia largă a pământului și au înconjurat tabăra sfinților și orașul iubit, dar focul a coborât din cer și i-a mistuit. *Apoc. 20:9 ESV*

Oare traducătorii, atunci când au tradus fragmentul cu expresia "de la Dumnezeu", au tradus și gândirea păcătoasă a omului cu privire la Dumnezeu? Omul în natura sa căzută se va închina întotdeauna puterii lui Dumnezeu asupra caracterului Său, pentru că omul însuși dorește puterea lui Dumnezeu mai mult decât caracterul Său, mai ales pentru că acel caracter este unul de sacrificiu de sine (Mat 16:24). Astfel, el va traduce versetele într-un mod care subliniază puterea pe care vrea ca Dumnezeu să o aibă, mai degrabă decât caracterul pe care îl prețuiește mai puțin. Acest lucru ne face pe noi, cei care ascultă legea, mai degrabă decât cei care îndeplinesc legea (Iacov 1:23), făcându-l pe Dumnezeu să lucreze după planurile noastre, în loc să îl cunoaștem și, astfel, să avem încredere în El. Reflectarea acelei gândiri vechi a Legământului prin Legea lui Dumnezeu face într-adevăr ca slava caracterului lui Dumnezeu să apară ca un foc mistuitor:

Exod 24:17 Și vederea slavei Domnului a fost ca **un foc devorator** pe vârful muntelui **în ochii copiilor lui Israel**.

Satana a vrut întotdeauna ca oamenii să creadă că, din moment ce focul coboară din cer, înseamnă că Dumnezeu a cauzat DIRECT. Totuși, în aceste cazuri următoare, Satana a fost cel care a doborât acest foc din cer:

În timp ce el încă vorbea, a venit și altul și a spus: Focul lui Dumnezeu a căzut din cer, și a ars oile, și slujitorii, și le-a mistuit; și am scăpat doar eu singur să-ți spun. *Iov 1:16⁵*

Și el își exercită toată puterea primei fiare înaintea lui, și a făcut ca pământul și pe cei care locuiesc acolo să se închine primei fiare, a cărei rană mortală a fost vindecată. Și face minuni mari, și el face să coboare foc din cer pe pământ în ochii oamenilor. *Apoc. 13:12, 13*

Isus a muștră această gândire atunci când a apărut chiar și cu ucenicii Săi:

⁵ Versetul 12 arată că focul a fost un act al lui Satana, iar mesagerul l-a atribuit din greșeală lui Dumnezeu.

Și când ucenicii Săi Iacov și Ioan au văzut acest lucru, ei au spus:

Doamne, vrei să poruncești foc să coboare din cer și să-i consume, **așa cum a făcut Elias (Ilie)?** Dar el s-a întors și i-a muștrat și a spus: "**Voi nu știți de ce fel de spirit sunteți.**" *Luca 9:54, 55 (în KJV)*

Aici Isus face aluzie la faptul că nu numai ucenicii Săi, ci și Ilie însuși au avut probleme cu înțelegerea caracterului lui Dumnezeu și a crezut că Dumnezeu va trebui să-și distrugă dușmanii comuni cu foc. Totuși, Dumnezeu și Fiul Său au avut răbdare cu profeții lor, învățându-i natura caracterului Lor sfânt și principiile împărăției Lor. Din nou citim:

Și el a spus: Du-te mai departe și stai pe muntele dinaintea Domnului. Și iată, Domnul a trecut pe lângă el și un vânt mare și puternic a rupt munții și a sfărâmat în bucăți pietrele înaintea Domnului; dar Domnul nu a fost în vânt: și după vânt un cutremur; dar Domnul nu a fost în cutremur: Și după cutremur **un foc; dar Domnul nu a fost în foc: și după foc o voce suavă.**

1 Regi 19:11, 12

Domnul nu a fost în focul fizic, deoarece puterea Sa este întotdeauna supusă caracterului Său iubitor și, prin urmare, împărăția Sa nu este o împărăție de forță și putere convingătoare. Isus ne-a învățat că împărăția Sa nu era din această lume, dar dacă ar fi fost slujitorii Săi s-ar fi luptat cu adversarii Săi (Mat 18:36). Dar, din moment ce împărăția Sa nu este din această lume (nu este o împărăție de forță și putere convingătoare), El s-a predat cu umilință dușmanilor Săi și, în timp ce era torturat, El s-a rugat: "Tată, iartă-i; căci ei nu știu ce fac" (Luca 23:34).

Atunci de ce a chemat Ilie focul din cer pentru a-i distruge pe cei care fuseseră trimiși de rege să-l captureze? Și de unde a venit acest foc dacă nu era de la Dumnezeu?

Ilie i-a răspuns și i-a spus căpitanului celor cincizeci : "**Dacă** voi fi un om al lui Dumnezeu, atunci voi coborî focul din cer și te va consuma pe tine și oamenii tăi. Și acolo **a coborât focul din cer,**

și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci ai lui. *2 regi 1:10*

Acesta este cazul la care s-au referit ucenicii. Aici Ilie nu și-a zdruncinat încă opiniile eronate cu privire la împărăția lui Dumnezeu și a cedat tentației de a-și apăra identitatea de profet al lui Dumnezeu prin semne din cer și violență. Cheia este în cuvântul "dacă", o expresie a îndoielii. Cu ispite similare Satana, de asemenea, a venit la Isus:

Când ispititorul a venit la el, el a **spus: "Dacă** ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să fie făcute pâine. *Matei 4:3*

Și zicând: "Tu, cel care distruge templul, și îl construiești în trei zile, salvează-te pe tine însuși. **Dacă** ești Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe cruce. *Matei 27:40*

Cu toate acestea în minte, ce va fi atunci cauza focului fizic care cade jos din cer și erupe pe pământ după o mie de ani? Când ne-am uitat la factorul cuvântului lui Dumnezeu și a mediului, am văzut că legile care au fost puse în aplicare de Dumnezeu în natură au fost concepute pentru a oglindi caracterul omului în starea sa de fericire și supunere față de Dumnezeu – pe cât omul crește mai mult în cunoașterea sa de Dumnezeu, Grădina Edenului s-ar răspândi peste tot în lume. Totuși, când în locul Spiritului lui Hristos a fost insuflat spiritul răzvrătirii, spiritul lui Satana, pământul a început să manifeste conflictele și discordia care există în spiritul lui Satana. Potopul a fost un punct culminant pentru acea epocă, când o întregă generație l-a răstignit pe Hristos în ei însuși, folosind puterea Sa (care susține toată viața) pentru planurile lor lacome și egoiste. Când au respins complet Spiritul Său, care conține totul ("prin El toate lucrurile constau", Col 1:17; și "în care trăim, ne mișcăm și avem ființa noastră", Faptele apostolilor 17:28) pământul a fost lăsat să dezvăluie pe deplin spiritul stăpânului său – omul căzut. Suntem informați că același principiu va funcționa în zilele din urmă, în care poftele în flăcări ale oamenilor umple pământul și izbucnesc în foc fizic:

Și, de asemenea, bărbații, lăsând uzul natural al femeii, **au ars în pofta lor** unul față de altul; bărbații cu bărbați care lucrează ceea

ce este nepotrivit, și primind în ei înșiși acea răsplată a erorii lor care a fost meritata. *Rom 1:27 [Ei au cules ceea ce au semănat].*

Știind acest lucru în primul rând, că vor veni în ultimele zile batjocoritori, **alergând după poftele lor**, și spunând: Unde este promisiunea venirii sale? **Pentru aceasta ei de bună voie sunt ignoranți, că, prin cuvântul lui Dumnezeu au existat cerurile vechi, și pământul scos din apă și menținut prin apă: Prin care lumea care a fost atunci, fiind inundată cu apă, a pierit: Dar cerurile și pământul, care sunt acum, prin același cuvânt sunt păstrate, rezervate pentru foc împotriva zilei de judecată și pierzanie a oamenilor nelegiuți.** *2 Petru 3:3-7*

Ne-am putea întreba despre cei care trăiau înainte de Potop și de ce nu au crezut acest principiu. Cu toate acestea, situația de astăzi nu este diferită. Când toți cei răi din întreaga istorie a omenirii vor acoperi suprafața pământului și împreună cu Satana își vor manifesta complet răzvrătirea, pământul și cerul vor avea din nou voie să reflecte natura arzătoare a ticăloșiei lor.

Și **pământul este pângărit**: de aceea vizitez nedreptatea asupra lui, iar pământul însuși **vomită pe locuitorii ei...** Că **pământul nu te verse, de asemenea**, atunci când îl pângăriți, **asa cum a vomitat afară națiunile care au fost înainte de tine.** *Levitic 18:25, 28*

Căci știm că întreaga creație geme și suferă împreună până acum. *Romani 08:22*

În cele din urmă pământul și cerul, după ce a scuipat afară ticăloșia adunată sub formă de foc, se va odihni în pace. Păcatul tratat, natura va fi din nou capabilă să reflecte frumusețea sfințeniei a locuitorilor - copiii lui Dumnezeu în inimile cărora locuiește Spiritul lui Hristos de ascultare și recunoștință iubitoare față de Tatăl Său. Acceptând caracterul lui Hristos, ni se va permite să trăim veșnic în prezența iubirii de foc a Minunatului Nostru Dumnezeu și a Fiului Său.

Și îngerul Domnului i s-a arătat **într-o flacără de foc din mijlocul unui tufiș**: și s-a uitat, și, iată, **tufișul a ars cu foc, iar tufișul nu a fost mistuit**. Moise a spus: "Mă voi întoarce acum deoparte, și voi vedea această privescătoare măreață, **de ce tufișul nu este ars**. Și când Domnul a văzut că s-a întors să vadă, **Dumnezeu l-a chemat din mijlocul tufișului** și a spus: Moise, Moise. Și el a spus, Iată-mă. Și el a spus, Nu te apropia: **scoate-ti pantofii din picioarele tale, pentru locul în care stai este pământ sfânt**. Mai mult decât atât, el a spus, **eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov**. Moise și-a ascuns fața; căci îi era frică să se uite la Dumnezeu. *Exod 3:2-6*

Cît privește morții, când vor învia: nu ați citit în cartea lui Moise, cum **în tufiș** Dumnezeu i-a vorbit, zicând: Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov? **El nu este Dumnezeul morților, ci Dumnezeul celor vii**: prin urmare, voi greșiți foarte mult. *Marcu 12:26, 27*

Isus leagă Rugul arzător de Dumnezeu fiind un Dumnezeu al celor vii. Acesta este simbolismul rugului ars cu foc, dar care nu este consumat. Atât păcătoșii, cât și cei drekți vor fi în prezența acelei iubiri înflăcărate, dar depinde de noi cum reacționăm la ea. Cei drekți pot "locui cu focul devorator"; dar gândurile, cuvintele și faptele unei vieți păcătoase, descoperite în cele din urmă la întâlnirea cu un Dumnezeu înălțat, vor fi întoarse asupra omului care îl judecă pe Dumnezeu nemilostiv – iar "sufierea păcătosului, ca focul, îl va devora". În timp ce Dumnezeu este pentru cei răi un foc mistuitor, El este pentru poporul

Său atât un soare și un scut.

La fel ca cei trei tineri evrei care au stat nearși în focul Babilonului (Dan 3), locuitorii sfinți ai orașului ceresc nu sunt afectați de spiritul furiei care izbucnește de la cei răi. Ei sunt plini de Spiritul Prințului păcii și, prin urmare, toată natura este împăcată cu ei. Dumnezeu este un scut pentru ei, în sensul că ei sunt plini de Duhul Său, deoarece El îl va ține în pace perfectă a cărui minte este rămasă pe Sine (Isaia 26:3).

Grade de pedeapsă

Cum rămâne cu ideea că durerea pe care o suferă cei răi este proporțională cu păcatele lor? Isus a vorbit următoarele:

Și acel slujitor, care cunoștea voia stăpânului său, și nu s-a pregătit pe sine însuși, nici nu a făcut după voia Lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cel care nu știa, și a comis lucruri demne de dungă, va fi bătut cu puține lovituri. Căci celor cărora li se dă mult, de la El va fi cerut mult: și la cine oamenii au încredințat mult, de la El vor cere mai mult. *Luca 12:47-48*

Ne amintim că Biblia spune că legea este spirituală (Rom 7:12). Așa cum am indicat anterior cei răi sunt judecați conform legii, suferința lor este în primul rând spirituală. Cu cât o persoană are mai multă cunoaștere despre Hristos și voia Sa, cu atât suferința sa va fi mai mare. Când o persoană participă la o înmormântare a unei persoane pe care nu o cunosc atât de bine, suferința nu este atât de mare; dar când ai o cunoaștere intimă a acelei persoane suferința este imensă. Nimeni nu i-a cunoscut pe Dumnezeu și pe Fiul Său mai mult decât Satana. El a mers în sus și în jos pe pietrele sfinte de foc ale lui Dumnezeu (Eze 28:14) - simbolul caracterului Său, care este legea (Deut 33:2). Acesta este motivul pentru care suferința lui este cea mai mare; acesta este motivul pentru care el este făcut să sufere mai mult decât oricine altcineva. Biblia nu spune cine îl face pe Satana să sufere mai mult, este lăsat pentru cititor să decidă cine îl face pe Satana să sufere. Știm din modul în care Isus conduce judecata că păcătosul însuși aduce sentința asupra sa:

Și cei care au auzit, **fiind condamnați de propria lor conștiință**, au ieșit unul câte unul, începând de la cel mai mare, până la ultimul: și Isus a fost lăsat în pace, și femeia în picioare în mijlocul lor. *Ioan 8:9*

Povestea lui Haman ne arată, de asemenea, de ce Satana trebuie să sufere atâta timp cât o face:

Și Harbonah, unul dintre sfetnici, a spus înaintea regelui, Iată, de asemenea, spânzurătoarea de cincizeci cubi mare, pe care Haman a făcut-o pentru Mordecai, care a făcut bune regelui, sta în casa lui Haman. Apoi regele a spus, Spânzură-l pe el. **Așa că l-au spânzurat pe Haman pe spânzurătoarea pe care o pregătise pentru Mordecai.** Atunci mânia regelui a fost pacificată. *Estera 7:9, 10*

Haman și Mordecai îl reprezintă pe Satana și pe Hristos. Pedepsa pe care Satana a dorit-o pentru Hristos, el însuși o va suferi. Pentru că citim:

Nu judeca, ca să nu fii judecat. Căci, cu ce judecată judecați, veți fi judecați: și cu ce măsură măsurați vi se va măsura vouă înapoi. *Matei 7:1,2*

Și din nou citim:

Uitați-va la cel care este însărcinată cu răutate, care concepe planuri distructive, și dă naștere la minciuni dăunătoare - el sapă o groapă și apoi cade în gaura pe care a făcut-o. **El devine victima propriilor sale planuri distructive și violența pe care a intenționat-o altora cade pe capul lui.** *Psalom 7:14-16 NET*

Fiecare persoană va experimenta dreptatea pe care au crezut că Dumnezeu ar trebui să o exercite asupra altora. Cu cât mai multă ură și răzbunare au manifestat altora, cu atât acest lucru le va fi reflectat mai mult în oglinda legii iubirii lui Dumnezeu care îi face să vadă depravarea deplină a naturii lor. Cei care doresc ca alții să putrezească în iad vor sfârși cu siguranță putrezind în iad cu exact aceeași intensitate pe care au dorit-o altora. De aceea iartă și vei fi iertat. Eliberează fiecare om datorita pe care ți-o datorează. Împăcați-va în

mintea voastră cu adversarii voștri și faceți pace cu ei în inima voastră, ca nu cumva să fiți predați aceluiași judecător care i-a judecat pe alții și i-a condamnat – pe voi înșivă.

Prin urmare, nu aveți nicio scuză – fiecare dintre voi care judecă.
Pentru că atunci când judeci o altă persoană, te condamni pe tine însuși, din moment ce tu, judecătorul, practici aceleași lucruri.

Romani 2:1 ISV

Concluzie

În această broșură se dovedește clar că: "Răul îi va ucide pe cei răi, iar cei care îi urăsc pe cei drepecți vor fi dezolați." (Psalmul 34:21). Răul din inima păcătoșului este cel care va ieși și-l va distruge. Acest foc este creat prin vina generată în inima păcătoșului în prezența lui Dumnezeu. Pe scurt sa ne reamintim câteva fapte simple:

1. Calea către neprihănire este îngustă și majoritatea lumii va respinge harul iubitor al lui Dumnezeu. Isus a spus că drumul spre viața veșnică este strâmt și îngust și puțini sunt cei care o găsesc. Matei 7:14.

2. Cei răi vor muri și vor fi pierduți pentru totdeauna, zdrobiți în agonie de vina propriei lor răzvrătiri.

3. Prin legile naturii, cei care au capacitatea de a reflecta păcatul omului vor fi consumați, simțindu-se în același timp copleșiți și abandonați sub greutatea vieții lor rușinoase.

4. Nu există nici un act de agresiune sau forță sau dorința de a pune capăt vieții celor răi din partea lui Dumnezeu. Cei răi sunt prinși în lucrarea propriilor mâini; cad în groapa pe care au săpat-o. (Psalm 7:15; 9:16).

Foc Mistuitor

Parfum de viață sau Chin Aprins?

Pentru cei care cred în Dumnezeu, este aproape universal gândit că singura modalitate de a pune capăt păcatului este de a opri brusc prin aducerea asupra păcătosului furia focului din inima lui Dumnezeu pentru a arde pe cei răi și să elimine păcatul. Se crede adesea că cei răi nu se vor distruge pur și simplu și că, dacă Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății, El îi va pedepsi pe cei care încalcă legea și îi va răsplăti pentru răul lor după faptele lor, punându-i direct în flăcări și arzându-i. Un Dumnezeu iubitor ar face acest lucru Copiii lui?

Ți-ai arde copiii de vii în flăcări și i-ai arde în agonie? Unii oameni spun că de a eradica un cancer este să-l taie. Problema cu această analogie este că atunci când tai cancerul, obiectul este să salvezi viața, nu să-o distrugi. Unii oameni spun că cei răi sunt ca un câine cu rabie care trebuie ucis. Luați apoi câinele și ardeți-l încet pe foc timp de câteva zile în timp ce țipă și urlă în agonie în timp ce strigățul neprihănit - "doar un pic mai mult, meritați din cauza ticăloșiei voastre"? Este într-adevăr acest lucru ceea ce se va întâmpla la sfârșitul lumii?

de vii.
pentru a

ai privi ținând în
singura modalitate

Problema cu această

El ne-a purtat durerea și ne-a purtat necazurile:

*cu toate acestea, noi l-am estimat pedepsit, lovit de Dumnezeu,
și smerit. Isaia 53:4*